

העולם הזה

„העולם הזה”
מגלה את

מארגני הטרור בנצרת

וחובע
להעמידם
לדין
לפי

הפקודה
למניעת
הטרור
(תש"ח)

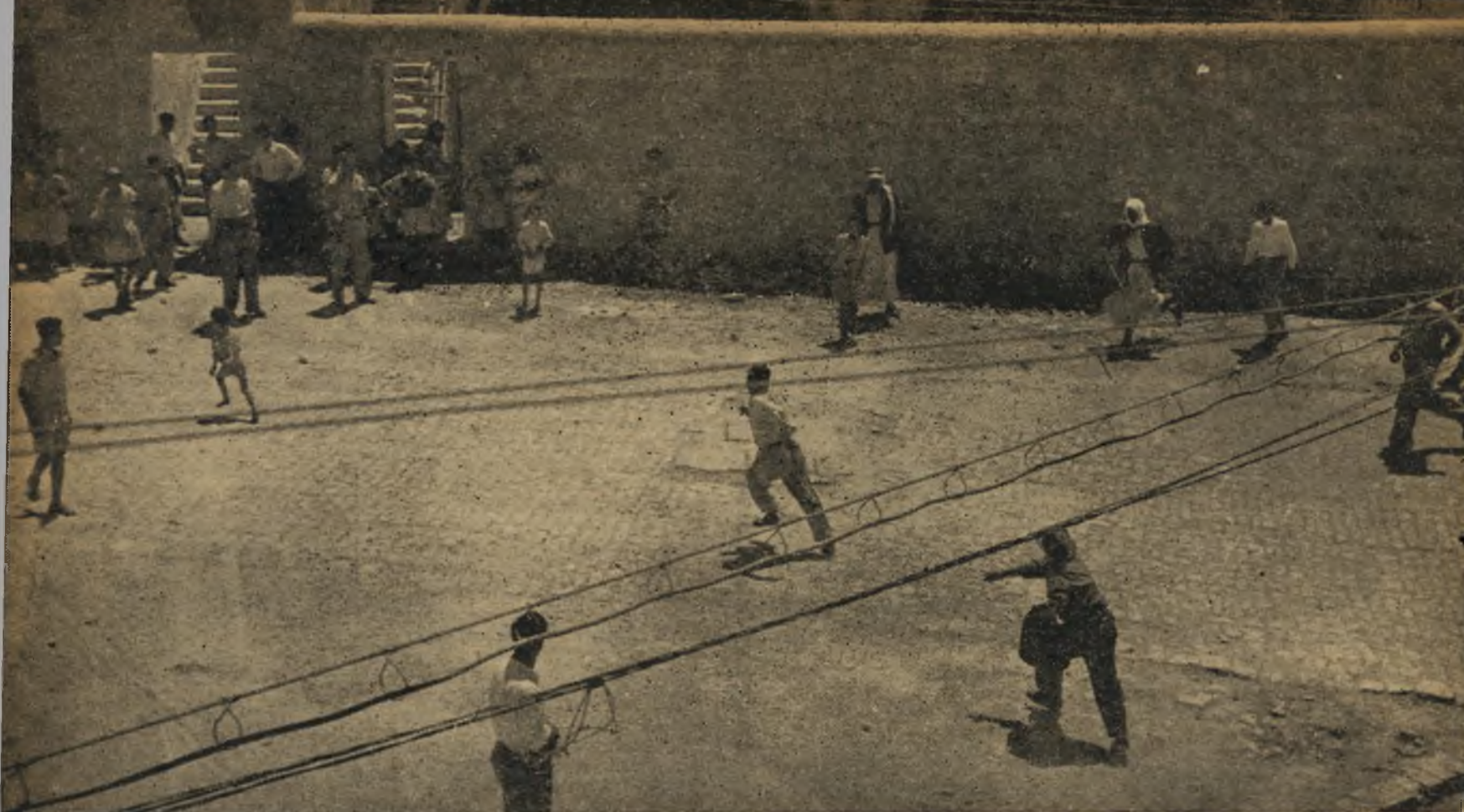
בלי מורא -
בלי
משוא פנים

מס. 871 שנה 17
ל' סיון תשי"ד

1.7.54

מאחיד 300 כרופה

השער :

העולם הזה הצליח להשיג תמונה סנסציונית זו מעד הראיה היחידי שצילם את התנפלות על מועדון הנוער הקומוניסטי בנצרת. התמונה מראה את הילד שברח. אחריו במרכז, קומוניסט שני, כשמסביבו שנושה פור עים: אחד שוידה אבן, שני הרודף כשכידו אבן, ולמעלה כפרי המחזיק אלה.

כיצד חברה תוכנית המבצע של

במלוא הכרת האחריות המוסרית והמשפטית שהוא מקבל על עצמו, מתוך אמונה עמוקה שטובת הציבור ובטחון המדינה מחייבים אותו לפרסם את העובדות שנתגלו לו תוך חקירת כל הצדדים

העולם הזה מאשים

- את מר בכור שיטרית, שר המשטרה, שמסר לכנסת הודעה על מאורעות נצרת שלא התאימה למציאות.
- את מר יעקב עיני, המזכיר לעניינים ערביים של מרכז מפלגת פועלי ארץ-ישראל, שמסר את הוראות המפלגה לעושי-דברה הערביים.
- את חבר-הכנסת סייף אל-דין אל-וועבי, שביקר יום לפני המהומות בכפרים הערביים בסביבת נצרת וגייס שם את האנשים הגתונים להשפעתו לפעולה שנקבעה למחרת היום.
- 100 אלמונים ערביים שהגיעו בשתי מכוניות-משא, מזוינים באלות, פגיונות ושאר כלי-נשק קר, לנצרת והתקיפו ששה חברי מועצה נבחרים, מגעו בעדם להגיע לאולם הישיבות העירוני, התפרצו בכוח לבית פרטי ולמועדון צבורי, פצעו אורחים, השחיתו והציתו רכוש פרטי.
- את מפקח מחוזי אהרון סלע, מפקח מחוז הצפון של משטרת ישראל, שנמנע מלמלא את תפקידו המוטל עליו על-ידי המדינה להגן על אורחים ורכושם.
- את מפקד משטרת נצרת, עוזר מפקח מחוזי שגב, שנתן הוראה לשוטריו לא להתערב במהומות שנמשכו קרוב לשעתיים במרכז העיר, בקירבת המשטרה, אלא אם כן תוגש קובלנה רשמית, יקרה אשר יקרה

הטרור בנצרת

מוניספיטית, הוא שעזר למשמש את הנגודים הרעיוניים והעדתיים בציו-בוה הערבי.

אותם האנשים עצמם, אשר במדיניות אווילית ובלתי-מוסרית עיר-פרו את בטחון המדינה בקרב הציבור הערבי, הם המנסים עתה להי-מלט מתוצאות מעשיהם בשיטות אוויליות ובלתי מוסריות עוד יותר: שיטות של גרזנים, אלות וסכינים, שיטות של פרעות, הצתות ורגימות. אנשים אלה פועלים תחת חסות של קשר-שתיקה וטישטוש. בגלל מישחק מפלגתי עכור עברה הכנסת על כל הפרשה בחפזון וראתה בה רק הזדמנות להחלפת השמצות שיוגרתיות. היא לא התרוממה לגובה תפקידה: לשמור על חרות האדם אשר אזרחי ישראל הפקידו אותה בידיה.

העולם הזה תובע בזאת מן הכנסת למנות ועדת חקירה בלתי-מפלגתית ובלתי-תלויה, מורכבת משופטי בית-הדין הגבוה לצדק, לשם ברור פרטי המחומות וקביעת אשמתם של המארגנים. העולם הזה תובע כי האשמים יועמדו לדין לפי חוק מניעת הטרור (תש-ח) באשמת נסיון להפיל בכוח הזרוע את המועצה הנבחרת וקשירת קשר נגד בטחון

בנצרת בוצע מעשה שעוד לא היה בדוגמתו מאז קמה מדינת ישראל. בפעם הראשונה השתמשו חוגים הקרובים לשלטון בשיטה של טרור השלטון בגלוי וללא הסוואה חפות והגנה לטרוריסטים.

יוזמי הטרור, מארגניו ומבצעיו מצדיקים את מעשיהם בנימוקים לאומיים ופטריוטיים. הם עשו את אשר עשו כדי למנוע בעד קומוניסטים ערביים להשתלט על העיר.

אולם גם הרוב הגדול במדינה, המתנגד לקומוניזם, אינו יכול לעבור בשתיקה על מעשה זה. כי אשר קרה בשבוע שעבר לערבים, עתיד לקרות מחר ליהודים, אשר נעשה אתמול לקומוניסטים, עתיד להיעשות מחר לכל מעוט פוליטי אחר. שיטת הטרוריסטים, שקיבלה את חסות השלטון ואת הסכמת הכנסת, היא מכשיר לחיסול כל דמוקרטיה במדינה, סימן-הדרך הראשון לדיקטטורה.

נצחון הקומוניזם בנצרת לא בא במקרה. השלטון עצמו, בנקטו משך שנים בשיטה של קיפוח, הפליה וריכוז שיטתי של המעוט הערבי, הוא שפלס את הדרך לקומוניזם. הוא שסיפק את חומר הדלק למבצע הטרור

הדברים שמר

הפריצה. דלת המועדון הקומוניסטי נפרצה. אנשי אל-זועבי, מזוינים באלות, סכינים וגרזנים חזרו אל תוך הבית, לאחר שרגימה שיטתית ניפצה כמעט את כל שמשותיו של הבית בו נשאר רק נער ערבי אחד שגם הוא הוכה על ידי הפרועים.

הפרועים עוזבים. הם סיימו את מלאכתם הרטנית בתוך המועדון, עזבו את המקום. בראש צעד כפוי נושא מקל רועים ארוך, אחריו צעיר נושא פטיש כבד בעוד שמתקיף שלישי שבר בבעיטת כוכב קומוניסטי שהושלך דרך החלון.

טרם הספיקו לפסוע כמה צעדים, נתקלו במארב הראשון. „אל תנסו להגיע לעיריה“, הזהירו אותם אנשי אל-זועבי. „אם תעשו עוד צעד אחד, נהרוג אתכם!“

אחד המתקיפים, איש מקומי שהכיר את הששה היטב, הוציא בקבוק דיו מכיסו, התז את תוכנו על הששה. אותו רגע, לא הבינו את הפעולה. אחר כך נתברר כי היה זה פרט חשוב בתוכנית ערוכה מראש: מאחר שרוב המתקיפים לא היו אנשי המקום, נועדו כתמי הדיו לשמש להם סימן, לפיו יכירו את הששה.

המתקיפים לא הסתפקו באזהרות, סובבו את חברי המועצה בניסנוף אלות. הששה נמלטו אל תוך סימטה צרה, חשבו שבצורה זו יוכלו לעקוף את הכביש הראשי, להגיע לעיריה בדרך צדדית.

חוץ מהמשרה. -נהרג אתכם!

שעת האפס התקרבה. בשעה 10.30 נועדה להיפתח ישיבת המועצה, בבנין העיריה. אנשי אל-זועבי תפסו עמדות פנימות הרחובות, חיכו להופעת ששת חברי המועצה הקומוניסטיים. אלה ישבו בזמכירות המפלגה, ידעו בדיוק מה שהתרחש. לא אחד מהם חשב על מה שעלול לקרות לו ברגע שיופיע ברחוב. או למי, בכל זאת, החליטו לצאת. הם עוד האמינו שהמשרה לא תרשה הפרה כה גלויה של הסדר הציבורי. על כל פנים, כדי למנוע תהלקחות המוניות, החליטו לצאת ללא לגתם. אתם היו רק שני אנשים: סופר ז'ורז' קאמיו ואחד מפעילי המפלגה.

הטרור בניצרת

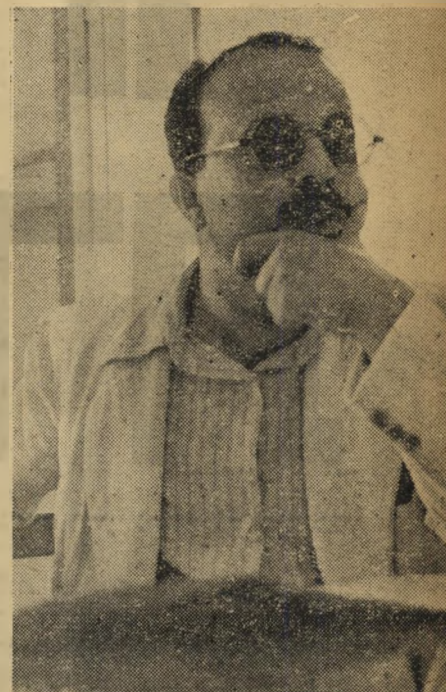
מאת שלום כהן

השירת הקשר להפלת המועצת ניצרת ולחיסול חופש-האדם במידת הצורך, לא נעשתה באסיפות פומביות ולא נרשמה בפריט. אולם חקירה מדוקדקת העלתה כמעט את כל הפרטים הקטנים, המצטרפים לתמונה שלמה, שאי אפשר לערער אותה: תמונה שהיא האשמה חמורה נגד מוסדות ואנשים מסוימים.

ההכרעה נפלה בישיבה סודית, ארבעה ימים לפני היום הגדול. בישיבה, שנערכה

סימון לריצחים. אשתו של חליל אל-חורי מצביעה על כתמי הדיו שנושארו על מעיל בעלה, אחד מששת חברי המועצה שהותקפו.

ניצוד ממות. ננעם ג'ירג'ורה, חבר המועצה העירונית מטעם המחלגה הקומוניסטית, כמעט נהרג על ידי מכת אלה על הראש.

בחפיה, הסכימו כל הגורמים — משרד ה"פנים, מרכז מפא"י והמשרה — כי יש למנוע, בכל מחיר, את ששת חברי המועצה הקומוניסטיים מלהגיע לישיבת המועצה שנקראה ליום חמישי בבוקר.

היה ברור שאם ישתתפו הקומוניסטים בישיבה בהצבעות לבחירת ראש העיר, היו

סעיף בפקודת העיריות, אשר לא רבים מכירים אותו, יכול ראש עיר להיבחר בצורה אוטומטית כמעט, אם נוצר קפאון.

לפי חוק זה, חייב מועמד לקבל קולותיהם של יותר ממחצית חברי המועצה, בישיבה הראשונה, במקרה זה, שמונה קולות. בישיבה השנייה, מספיק אם יקבל קולותיהם של יותר ממחצית הנוכחים בישיבה, כלומר חמשה קולות. בהצבעה הרביעית, אם לא זכה אדם ברוב הדרוש, סוגר יושב הראש את רשימת המועמדים ומפעיל את שיטת ה"חליצה". בסוף כל הצבעה, נחלק המועמד בעל מספר הקולות הקטן ביותר, מהרשימה.

למרות כל מאמצי השלטונות, לא הצליחו תשעת הנציגים של שש הרשימות הלא-קומוניסטיות להגיע לידי הכנס ביניהם. משה רוח, האיש ששר הפנים מינה אותו כראש העיר הזמני, הודה בשיחה פרטית: „אין על מי לסמוך. כל יום הם משנים את דעתם. אין שום סיכויים שיסכימו לשתף פעולה.“ על כן, היו הקומוניסטים נשארים הגוש ה"מלוכד החוק ביותר, נותנים למועמדם ששה קולות בהתמנה, נשארים במקום ראשון עד הסוף, וזוכים בראשות העיר, בהעדר התנגדות מלוכדת.

ביקור בכפרים

כאשר נסתיימה הישיבה הסודית בחפיה, לא נרשמה שום החלטה בכתב. הנוכחים אף לא עיבדו שום תוכנית מפורטת, השאירו את הדבר בידי אנשי הועדה לעניינים ערביים של מרכז מפא"י.

אולם ביום רביעי, ניתן הרמז הראשון ל"כיוון הפעולה. חבר הכנסת המפא"י, סייף אל-דין אל-זועבי, נראה מסתודר עם ראשי הכפרים סולם, מהין וכפר מצר, מרכז כוחה של משפחת אל-זועבי, 15 קילומטר מניצרת. במכוניתו המהודרת עבר השייך הצעיר, חו"בש כפייה ולבוש אירופי, מכפר לכפר, מסר את הוראותיו וחזר לביתו בניצרת.

בערב של אותו יום, נתגלתה חוליה נוספת של תוכנית הסתר. אדם שחרח, רזה, נמוך קומה, נכנס אל מפקח מחוזי אהרן סלע, מפקד מחוז הצפון של משרת ישראל, בטבריה. היה זה יעקב עיני, מזכיר הועדה לעניינים ערביים של מרכז מפא"י. נזוהה אליו צעיר, ממרכזי השכבה הצעירה של מפא"י בתל-אביב. לא ידוע מה דיברו ביניהם. אולם קל להסיק את המסקנות מהתנהגותה של משרת ניצרת, למחרת הפגשה.

מוכנים לקרב

השכם בבוקר יום החמישי, ה-17 ליוני, נעצרו שתי מכוניות משא בכניסה לעיר ניצרת, מול מלון הגליל, הורידו קרוב ל-100 נוסעים. לא היו אלה נוסעים רגילים. הם היו איכרים מכני כפרי אל-זועבי, שעזבו את עבודתם ובאו לניצרת על פי הוראות שקיבלו, מזוינים באלות, פטישים גדולים, סכינים, גרזנים. אלה שהיו לבושים קומזים ארוכים שנסו את מותניהם, השאר נופפו את אלותיהם הכבדות בכמה סיבובים וזייגים.

הם היו מוכנים לקרב.

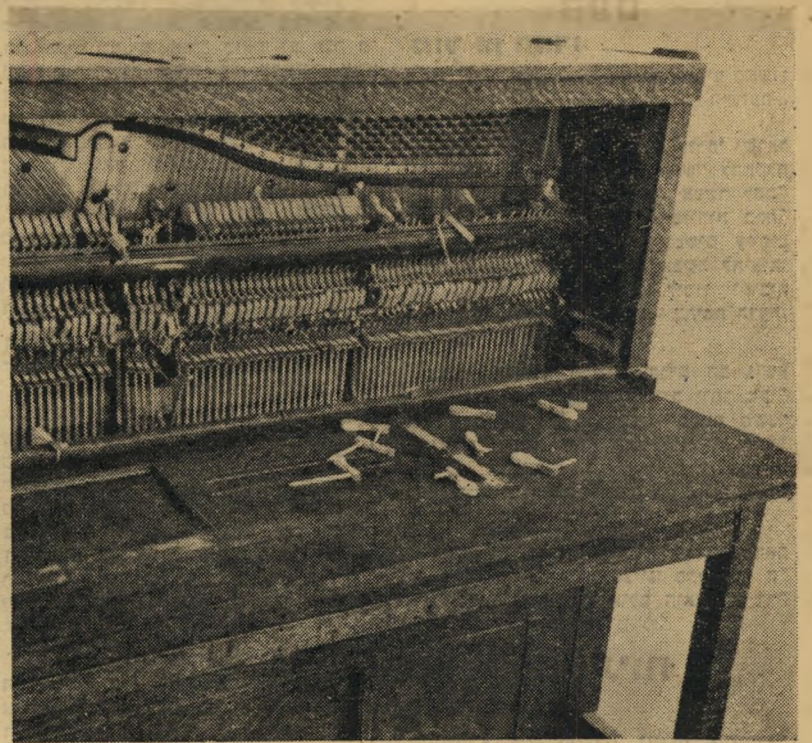
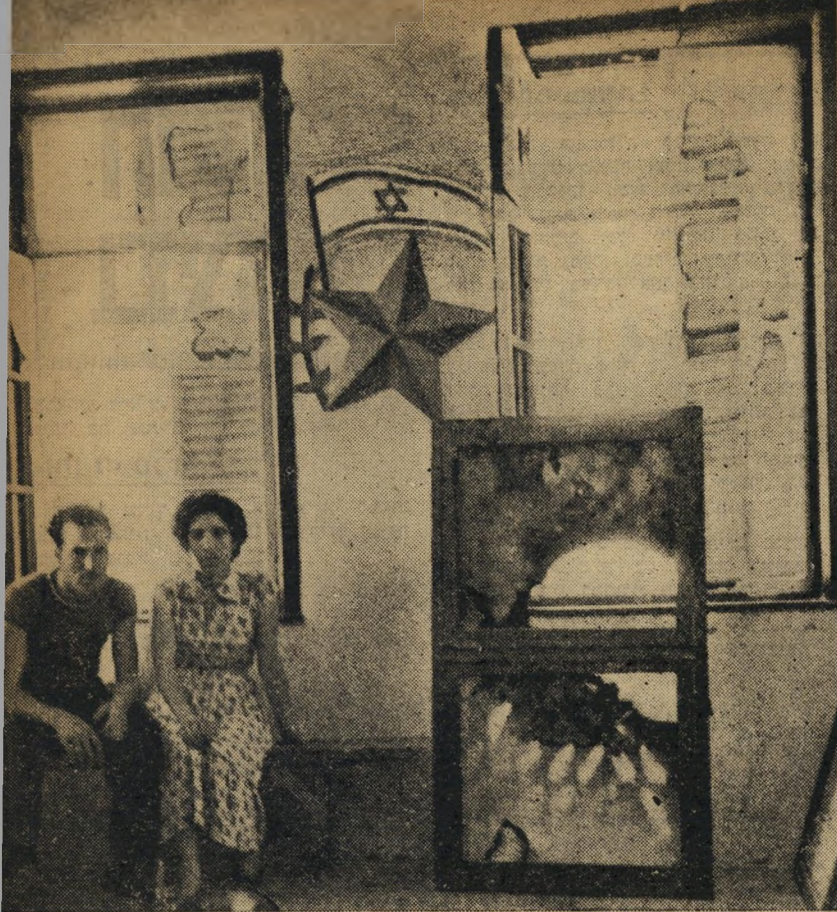
קבוצות, קבוצות ירדו הלוכמים לרחובות העיר וסימטותיה. המצב דמה למה שקרה לפני כמה חודשים בעיר רבאט המרוקאית, כאשר הביאו הצרפתים כמה מאות ברברים חמושים מאנשי אל-גלאוי, איש הסדם, איימו על השולטן האומני להפעיל את הרבררים אם לא ייכנע. אחר כך, באמתלה השקופה של שמירה על השקט המופרע, ביטלו הצרפתים את סמכויות השולטן, הגלו אותו לקורסיקה.

בניצרת, כל מי שראה את הכפריים המזוינים, ידע כי משהו עומד לקרות. הם לא ידעו מה בדיוק: אם היתה זאת פלישה מכוונת נגד כל התושבים, אם הלוכמים הובאו לרצוח, להצית או סתם להפגין. לדברי צעיר יוניאורטודוקסי: „זה היה כאילו נכנס צבא כיבוש לעיר. הם שוטטו בשוק, הגתו בעורבים ושבבים, נשענו על אלותיהם הארוכות בבטחון שתצני. די היה להסתכל בהם כדי להתחלחל. כל אחד מהם היה סופוס מושלם של איש תגר ודמים. כל אחד מהם היה צריך לעורר חשדו של כל שוטר ממבט ראשון.“

אולם חשדות המשרה לא נתעוררו. גם כשהכפריים אורזו עוז והחלו מתפארים בתפקיד שבאו למלא, לא הפריע להם איש. איזמיהם עברו מפה לאוזן, כל אדם בעיר שמע אותם.

* הצריכים להוות מניין חוקי שהוא

שיטרת לא ראה

פפתה הרוב. בחדר הראשון היו מחוכים כלי הנגינה של תזמורת המועדון. בפניה עמד פפתה. הפורעים המטירו עליו מכות, השאירו אותו מרוסק, כמוזכרת לטרור שהשתולל במועדון הקומוניסטי, לא מנע עצמו גם מפגיעה והריתת חדר המוסיקה של הצעירים.

אחרי הקרב. בחור ובחורה, חברי המועדון הקומוניסטי, יושבים באחד החדרים שסבלו במיוחד מן ההתקפה. מימין, עומדת דלת ארון הספרים השרופה. על הקיר: הכוכב האדום, כשליצרו עלה זית, דגל המדינה וסיסמה כתובה ערבית: ללמוד, ללמוד ושוב ללמוד.

קרבתן ההמוני. חסן בנא, 16, עמד ליד בית חליל נירג'ורה כאשר הטילו עליו הפורעים מצור. פתאום הכיר אותו אחד מהם כחבר תנועת הנוער הקומוניסטית, הנחית עליו מהלומה.

שרידים עלובים. זה כל מה שנשאר מכלי התזמורת של המועדון, ששוים היה 4000 לירות. כל כלי הנחושת נמעכו, התופים נשברו. רק בקושי אפשר להכיר את החלקים.

קיבל מכות. ג'ריס בשארה, בן 13, היה היחיד שנמצא בתוך המועדון בשעת ההתפרצות. הפורעים התנפלו עליו, היכו אותו לפני השליח לברוח.

הם טעו. לכל אורך הדרך, ארבו להם משרות.

התקיפו אותנו...

בסימטה הראשונה, התנפלה עליהם קבוצה של תריסר כפריים. אחד מהם הרים את מקלו, הוריד אותו בכל כוחו על ראשו של מונעם ברג'ורה, אחד מהששה. ברגע האחרון, ניצל ברג'ורה מן המכה, שהיתה מורחצת את ראשו. חברו, חליל אל-חורי, זינק קדימה, תפס בורעות המתקיף. המקל שינה את כיוונו, חבט באל-חורי, מעך את צלעו תינו.

עתה הבינו הקומוניסטים כי העניין רציני. הם ויתרו על הרעיון להגיע לעירייה. חיפשו רק דרך להציל את חייהם. הם נסו בבהלה, כשמתקיפיהם רודפים אחריהם בסימטות ה"צרות, הרצופות אבנים קטנות חלקלקות.

הגיעו לדלת העץ הירוקה של בית חליל אל-חורי. ארבעה מהם החליטו לחפש שם מיקלט, נעלו את הדלת מאחוריהם, עלו לדירה שבקומה הראשונה. החמישי התחמק חזרה למרכז המפלגה.

המתקיפים הגיעו לדלת הירוקה, ניסו לפתוח אותה. מספרת אמו של חליל אל-חורי, א'מנה לבנת-שיער, שמאורעות השבוע ה"אחרון מילאו אותה מרירות: "הייתי ב"בית קרובים, כאשר שמעתי שכפריים מ"זוינים ערכו צייד ברחובות העיר והטילו מצור על בתנו, שם התחבאו בני ושגים מחברנו. רציתי לרוץ לשם, לעשות משהו. קרובי לא נתנו לי. אין יותר בטחון ב"רחובות, אמרו לי. אסור לך לרדת, כי סיי רוריסטים השתלטו על העיר!"

בשעת ההתקפה, היתה בבית רק בתה

איש מהתושבים לא העז להתערב, כי איש לא רצה לסכן את חייו.

בהצטלבות הראשונה, התחמק פואד אל חורי, ראש הסיעה הקומוניסטית במועצה. להגותו של יעקב פחה. משם טלפן לעירייה, ביקש לדבר עם משה רוח. "כאן מדבר פואד אל-חורי", הודיע. "אני והחברים שלי לא יכולים להגיע לעירייה. ערבים מוויינים התקיפו אותנו. צריך להודיע למשטרה שתביא להגן עלינו."

רוח הביע את צערו. "מוטב שתתקשר ישר עם המשטרה", הודיע. "גם אני אעשה זאת מכאן."

הסירוריסטים השתלמו!

החמשה הנותרים המשיכו, בינתיים, ב"בריחתם. מאה מטרים מתנתנו של כח

הם טעו. לכל אורך הדרך, ארבו להם משרות.

התקיפו אותנו...

בסימטה הראשונה, התנפלה עליהם קבוצה של תריסר כפריים. אחד מהם הרים את מקלו, הוריד אותו בכל כוחו על ראשו של מונעם ברג'ורה, אחד מהששה. ברגע האחרון, ניצל ברג'ורה מן המכה, שהיתה מורחצת את ראשו. חברו, חליל אל-חורי, זינק קדימה, תפס בורעות המתקיף. המקל שינה את כיוונו, חבט באל-חורי, מעך את צלעו תינו.

עתה הבינו הקומוניסטים כי העניין רציני. הם ויתרו על הרעיון להגיע לעירייה. חיפשו רק דרך להציל את חייהם. הם נסו בבהלה, כשמתקיפיהם רודפים אחריהם בסימטות ה"צרות, הרצופות אבנים קטנות חלקלקות.

הטור בנצרת

כסאות, מראות. כאחת המיטות שכבה תי-
נוקת בת שנתיים. היא לא נפגעה.

נתן לי מכות...

המצור נמשך קרוב לחצי שנה. פתאום
צעק מישהו: "אלישיבה! מועדון הנוער
של הקומוניסטים!"

המתקפים הרפו מבית אל-חורי. פנו
כאיש אחד לעבר בנין מוצק, בן שתי קו-
מות. שעמד מעבר לכך הקטנה. מכל הצ-
דדים עפו אבנים, שבתי שמשות נפלו לר-
חוב. "אל תוך הבית! אל תוך הבית!"
קמה צעקה.

המתקפים ניגשו אל הדלת הכבדה, המיט-
רו עליה מכות פטישים, גרזנים ומקלות.

האיש המרכזי. משה רוח, האיש הממ-
לא תפקיד מרכזי בכל הפרשה. אפילו אם
הקומוניסטים יבחרו עיר, אתערב.

לבסוף, נשבר הלוח התחתי. אחד המתקפים
נדחק פנימה, הוריד את מוט הברזל שנעל
את הדלת מבפנים. המתקפים נהרו אח-
ריה, הסתערו במדרגות העץ הצרות שהי-
בילו לחדרי המועדון.

בתוך המועדון היה רק ילד אחד, ג'ריס
בשאהר, בן 13. זה סיפורו: "ישבת במו-
עדון, אחר כך שמעתי אותם דופקים על
של חליל אל-חורי. פתאום ראיתי אותם
מתקרבים למועדון. שמעתי שמשות מת-
נפצות, ואבנים התעופפו בכל מקום כמו-
עדון. ראיתי איך שהם מתקפים את הבית
הדלת. אחר כך הם שברו אותה ורצו
למעלה במדרגות. פחדתי. לא ידעתי מה
לעשות. נכנסתי למטבח והתחבאתי מתחת
לכור. שמעתי כיצד הם נכנסים לחדר ה-
מוסיקה שלנו. שמעתי שהם נותנים מכות
כבדות. שמעתי שהם שוברים כל הזכר-
כות. פתאום נכנסו למטבח. אחד מהם תפס
אותי ונתן לי מכות. הוא היה ערבי גדול,
עם שפם שחור. פחדתי. התחלתי לככות ו-
לצעוק. אחר כך הוא עזב אותי ואני ברחתי

היכן המשטרה?

הכנופייה השתוללה קרוב לשעה. לא
נשארה כמעט מששה אחת שלמה. סמלים
וכרזות הושלכו מבעד לחלונות, בקבוקי
משקאות, גרת חימר גדולה להחזקת ניים
נופצו לרסיסים, כלי מוסיקה בשווי של
4000 לירות נמכרו, ספרים, עיתונים וחוב-
רות הועדו במרכז אחד החדרים, הוצתו
בצהלה.

כל העניין ארך למעלה משעתיים. מה
עשתה המשטרה משך כל הזמן הזה? היא
ישבה בתחתיה, מרחק כמה מאות מטרים,
התעלמה לגמרי מכל ההתפרעויות. כמה
עדי ראיה אף טוענים שראו במקום כול
משטרה, לבוש אזרחי, שעודד את המתקי-
פים, נתן להם בניין שהוציא מטנוד מש-
טרה, על מנת שיצטוו את המועדון.

ז'אן טנוס, כתב סוכנות עתיים בנצרה,
דן למשטרה, ספר על הנעשה. "שורפים
ועושים שמות במועדון הקומוניסטי!" סי-
פר לשוטר התורן. השוטר לא התרגש.

"אאלם לא הולכים לעצור את המתקפים?"
שאלו בתמהון.

"כל זמן שאיש לא הגיש תלונה רש-
מית, אין לנו מה לעשות", מיתה תשוב
תו של שומר החוק והסדר.

"לפחות, תלפנו למכבי אש", התחנן טנוס.
"מצטער מאד. אתה רוצה להגיש תלונה
רשמית?"

טנוס הבין שלא היה לו מה לעשות. ה-
התפרעות נמשכה, המשטרה המתינה לבואי
של מתלונן רשמי. שום ערבי לא התלונן.
רישום שמו בספרי המשטרה נראה לכל
אחד כצעד ראשון לרשימה השחורה.

הישיבה נסגרה

באולם הישיבה של העיריה התנהלה,
בינתיים, העניינים לפי התכנית. משה רוח
הודיע לתשעת חברי המועצה הלא-קומו-
ניסטים על הקריאה לעזרה שקיבל מן הש-
שה המתקפים. מדוע לא מסר את הודעתם
למשטרה, כפי שהבטיח לעשות? הסביר
רוח: "אני דווקא ניסיתי. יש עדים שראו
כיצד צלצלתי למשטרה, אבל, משום מה, לא
יכולתי להשיג אותם."

הוא חכה 15 דקות אחרי מועד הפתיחה,
זאן, לפי בקשת אחד החברים, פתח את
הישיבה. למעשה, לא היה שום צורך בצעד
זה. המהומות כבר סיפקו את העילה הדרו-
שה להוכיח כי המצב בנצרת אינו נורמאלי,
מחייב את פיזור המועצה. כאשר קם אנוס
סרוג'י, ראש הסיעה העממית של הנוצרים
המערביים, המחזיקים בשלושה מתוך 15 ה-
מקומות במועצה, ביקש לדחות את הישיבה
בגלל חג הגוף הקדוש הקתולי, נענה רוח
ברצון. הישיבה נסגרה.

אחר הצהריים, עלו הכפריים שוב למ-
כוניותיהם. איש מהם לא נעצר, אף שוטר
לא נקף אצבע לברר מה קרה. הסיבה
היתה פשוטה: השוטרים קבלו הוראה
מפורשת שגם אם תוגש תלונה רשמית, אין
להראות זריזות יתר בטפול.

בערב, נפוצה השמועה כי הקומוניסטים
עומדים להגיב, לכנס אסיפת מחאה המו-
נית. האוירה התחשמלה, העיר דמתה לחבית
נפץ המחכה לגפרור המצית.

המתיחות הגיעה לשיא כאשר נפוצה
שמועה שניה: שלוח מיוחד יצא להזעיק
חזרה את אנשי אל-זועבי. הקומוניסטים
העדיפו לשמור על השקט, לא קיימו שום
אסיפה.

המשטרה מופיעה

למחרת, הפיצו הקומוניסטים כרוזים
מודפסים בסטנסיל, שקראו לתושבי העיר ל-
הפגין את סלידתם ממעשי היום הקודם.
הכרוזים היו מופנים אל כל תושבי העיר.
ניסו לאחדם בחזית אחת נגד הפולשים,
אשר "פגעו בכבוד העיר ובגבריותו של כל
תושב". מקום האסיפה: רחבת הגראג'י,
ליד תחנת האוטובוסים המרכזית.

בנקודה זו, כנראה, החליט אהרון סלע
כי הדברים עברו את גבול המותר.

היה ברור כי אם תוסף המשטרה לע-
מוד מן הצד, יתקפו אנשי אל-זועבי את
האספה הקומוניסטית, והדבר היה מסתבך
בעשרות הרגים ופצועים. גורם לשערורייה
שאי-אפשר היה להשתיקה. הוא הזעיק תג-
בורת משטרה מעפולה, טבריה וחדרה, נתן
להבין כי הפעם תמלא המשטרה את תפ-
קידה. במקרה של הפרעולת היה הכח שרו-
כו יכול לפזר גם את הקומוניסטים וגם

הפגנת הכח עשתה את שלה. ברגע הא-
חרון ממש הודיעו הקומוניסטים כי הם
מעבירים את מקום האסיפה מרחבת הגראג'
הנמצאת ברובע של אוהדי אל-זועבי, ל-
כיכר מעיין הבתולה, הנמצאת בתחום או-
הדי הקומוניסטים. אולם בזאת לא פגה הי-
מתיחות. ידיעות מסרו על מכוניות משא
עמוסות כפריים הגוהרות העירה. אחת ה-
מכוניות נעצרה על-ידי שוטרים במבואית
העיר, הכפריים הוחזרו הביתה ואילו והג
המכוניות הואשם בהסעת אנשים שלא כחוק
והורשה להמשיך בדרכו.

הקומוניסטים, שפירשו את הופעת ה-
משטרה עם מקלעים, מכוניות-רמקול ואכ-
פקה, כצעד ראשון להכרזת מצב חירום
והטלת עוצר חמור, הוציאו מיד כרוז שני,
הודיעו כי האספה נתבטלה.

החוק הקולוניאלי

הבלגתם של הקומוניסטים רכשה להם
את אהדת העיר כולה, כפי ששום דבר לא
עשה עד כה. קתולים, מושלמים, בעלי ר-
כוש, פועלים — כולם ראו במפלגה הקו-
מוניסטית חומה נגד משטר דכוי, שלא הי-
סס להשתמש בתכסיסים הגסים והשקופים
ביותר לחיסול ריב פוליטי. "יתכן שבמ-
דינה דרום אמריקאית דבר זה מקובל", אמרו
תושבים רבים, "אולם מדינת ישראל מה-
ימרת להיות מדינה דמוקרטית מתקדמת.
איך אפשר להאמין לה עכשיו?"

גם מתנגדים מושבעים של הקומוניסטים
התרעמו. "אינני אוהב את האדומים", אמר
אחד מהם. "לא היה אכפת לי אילו אחד
האנשים שלי היה רוצח אותם בלילה. אבל
לעשות דבר כזה? זה יותר מדי, אפילו
בשבילי. אני עכשיו לא בטוח שהממשלה
לא תביא מחוץ 500 דרוזים ותסית אותם
לערוך פוגרום כאן, להרוג ולשדוד."
כולם צדקו. המנגנון שחיפש לכפות את
רצונו בכוח הזרוע השיג את ההיפך הגמור
ממה שרצה. אולם מנגנון זה כבר הוכיח
בעבר כי אין הוא מתחשב בנזל חוקי.
הוא לא יחסל לנוקט בכל צעד כדי להשיג
את מטרותו.

אפילו אם לא ישתמש באלימות, יוכל
להפעיל את החוקים הקולוניאליים שהורישו
האנגלים. משה רוח, האיש האחראי במ-
קום, קבע בפירוט: "אני לא אוהב שה-
עיריה תהיה במה פוליטית. פקודת העיר-
ריות משנת 1934 מגדירה במפורש את
פעולות ראש העיר והמועצה. גם לאחר ש-
ייבחר ראש עיר, תשאר הסמכות בידי,
כסגן הממונה על המחוז, להתערב בד-
ברים אלה ולקבוע."

הסחיר היקר

קיימות שתי אפשרויות: להחליט כי ה-
מהומות שארצו עד כה מהות סיבה מספקת
לפיזור המועצה או לתת לקומוניסטים לב-
חור ראש עיר, לפזר את המועצה על סמך
סעיפים פורמליים לאתר מכך.

על עצם העובדה ששתי האפשרויות הינן
פגיעה מפורשת וגלויה ביסוד החופש ה-
אזרחי, אשר לפיו זכאי אדם במדינת ישראל
לבחור בנציגו הפוליטי כרצונו, אין מרבים
לדבר. זוהי הנחת היסוד אשר לפיה נער-
כו כל התכניות.

קשה להעריך תוצאותיו של צעד כזה.
ברור, על כל פנים, כי הקומוניסטים ואולי
גם סיעות אחרות, לא יקבלו את הדבר
בקטק. גל של שביתות, הפגנות, התנגשו-
יות צפו לעיר החופסת מקום חשוב בעי-
ני מאות מיליוני נוצרים בעולם כולו.
יתכן מאוד כי יפרוץ גם מרד אזרחי מ-
אורגון, בו ירכבו תושבים לשלם מסים או
להישמע להוראות מועצה עירונית אשר הם
לא בחרו בה.

כל זה בא כדי לחפות על כשלונם המח-
פיר של האנשים המנהלים את המדיניות
הערבית של המדינה. משך חמש שנים עז-
רו אנשים אלה למפלגה הקומוניסטית ל-
התבצר ולהתחזק ברחוב הערבי, הודות
למדיניות של דיכוי שיטתי של הערבים.
עתה מנסים הם לתקן את המצב.

אולם במקום לתקן אותו באותה שיטתיות
ועקביות אשר בהן יצרו אותו, מנסים הם
להביא את השינוי בבת אחת, בכוח. במקום
לסלק את הגורמים אשר הביאו לחיזוק
הלך הרוחות הלאומי בין הערבים, מעדיפים
אנשים אלה להשתמש בפורעים שכירים.

יתכן כי יצליחו להרוס את המפלגה ה-
קומוניסטית בנצרה. אולם יחד עם זאת
ייהרסו את עצם היסוד של החופש הדימי-
קרטני במדינת ישראל.

זהו מחיר יקר מדי — אפילו בשביל להפוך
את נצרת לעיר ממושפעת ונאמנה למדינת-יש-

במדינה

העם

נוזל מן הברז

ושאבתם מים בששון
ממעייני הישועה...

לגבי תשעה מתוך כל עשרה אזרחי ישראל
מים הם נוזל היוצא מברז. אפשר להתקלח
בנוזל זה כשגובר חום הקיץ. אפשר להת-
רחץ בו בעשרות הבריכות הפזורות ברח-
בי הארץ, להנאתם של מתנשטים עייפים
המבלים עתה את חופשתם. אפשר להוציא
מן המקרר, להוסיף מיץ לימון וקוביה
של קרח, ולהריק את הכוס בהיסח-הדעת,
תוך כדי קריאת עתון.

בשביל האזרח העשירי המים הם נושא
"חלומות. קולם המגורג מלהיב יותר משר-
לה של סימפונייה בטהובנית, טעמם משכר
מטעם השמפניה. בפיו של אזרח זה שירי-
המיים החלוציים אינם חלוציות" בתחית.
הם ביטוי לתחושה כמעט דתית. אזרח זה
יודע מה שמעוותם של מים.

ברגע זה נושח הקרב על המים (ראה
להלן). אין זה קרב טכניוני כקרב על ה-
קאסטל או נבי-יושע. אולם הוא קרב דר-
מתי יותר, ולא פחות גורלי.

מדיניות

תסריט רטוב

כשהגע איש הוליבור ושליח אייזנהואר
אריק ג'ונסטון לפני שבועיים לירושלים
מלחה, תריסר יועצים ועוזרים הוכיח כי
טרם שכה את מלאכת הפסקת הסרטים, הוא
שלף מתוך תיקו תסריט לסרט שרצה לה-
פיקו בחשיגנטון, קהיר וירושלים, ושיועד
להפצה במרחב.

תסריטו של ג'ונסטון פתח בהסתעה: "ג-
ציגי ערב שנתכנסו בקהיר הסכימו להכיר
בישראל כתנאי פחות מפתיע — שתשכח
על תכנית הירדן, תחדל מהסיוע מי הצפון
לנגב.

משה שרת, וולטר איתן, יועץ המים ש-
מחה בלאס ומהנדס הראשי של תהיל
(תכנון המים לישראל) ישעיהו היגר הגישו
בייד את הצעת התסריט הישראלי: היתה
זאת תכנית ג'ון קוטן, מהנדס מים אמריקאי
שהסביר בזמנו, תמורת זרם הדולרים ה-

אות קין

אנחנו לא פותרים ממנו.
הוא פוגע רק בערכים -

תצפית

(כל חכיות שמורות)

הדו"ח הבא של מבקר המדינה יכיל גילויים חמורים על משרד האוצר והמפעלים הכלכליים שהוא שותף בהם, בשם הממשלה. הדו"ח, שהכנתו הסתיימה בקרוב, יסב את תשומת לב הכנסת לנקודת התורפה של האוצר, פקידים לא מומחים שלקחו על עצמם ביצוע משימות כלכליות שמעל לכושרם.

תוכל לקרוא בקרוב את סודותיה הפנימיים של מפא"י אם מי שחיה ראש עירית עכו, ברוך נוי, יאות להצעת חבריו ויפרסם את ספר זכרונותיו. נוי, שהודח מתפקידו לפי החלטת המפלגה, מחכה לתוצאות הבירור המתנהל עתה נגדו ושיקבע באיזו מידה ימשיך לשאת בתפקידים ציבוריים בשם מפא"י.

דיוך בן-גוריון טרם נואש מתוכניתו להקמת שני גושים לקראת הבחירות לכנסת השלישית. הוא מתעתד לכנס את מנהיגי כל המפלגות כדי לדון מהם בתוכנית. כמה מראשי המפלגות כבר הודיעו באורח פרטי כי לא יענו להזמנה לכשתבוא.

תוכניתו של ב"ג, יישמו נושא לדיונים גם במפא"י עצמה. תוך חודש תכנס מועצת המפלגה לשיבה סגורה בה ידון חלקו של ראש-הממשלה לשעבר במסע הבחירות הקרוב.

היכון למינויו של אבא אבן כיועץ לשר החוץ. כנראה שאבן, העומד לבקר בארץ לשם התייעצויות, לא ישוב לווינגטון, יישאר בקרייה ויפנה את מקומו לראובן שילוח הקרוב לו בדעות, אך המקבל יותר את מרותו של שרת, אותו שרת משך שנים כאיש-מסתורין במחלקה המדינית של הסוכנות ובמשרד החוץ.

ח"כ יצחק בן-אהרון עלול לזכות במשרה דיפלומטית נכבדת אם יחול הפילוג המצופה במפ"ס ואחזות העבודה תצטרף לממשלה. שרת מעריך מאד את כשרונו הדיפלומטי של בן-אהרון עוד מימי היותו השבוי הארצישראלי הבכיר בגרמניה. אחר שנפל בשבי ביוון כשהוא בעל דרגת סגן-משנה.

צפה להשגת השלום בהודו-סין תוך חודש. הסינים, הצרפתים והבריטים התקרבו מכיוונים שונים לאותה הצעת-פשרה: פינוי הצרפתים מן הדלתה העשירה של הנהר האדום בצפון, תמורת ויתור הקומוניסטים על לאוס וקאמבודיה, שתי הממלכות הגובלות עם סיאם. היחידים שאינם נלהבים להסכים זה הם האמריקאים.

אולם יתכן מאד שצירציל ואידך, השהים כעת בווינגטון, יצליחו לפייס את האמריקאים ולאחות את הקרע הגדול שנתגלה בחזית המערב. צירציל יציע לאייזנהואר לנסח מיסמך היסטורי שיכלול את מטרות השלום והמלחמה של החזית המערבית, בדומה לצירטר האטלנטי שצירציל ורוזבלט חתמו עליו בימי המלחמה.

בינתיים נערך בהודו-סין עצמה מרוץ נואש בין עונת-הגשמים, ועידת ג'נבה והתמוססות החזית הצרפתית. כל מצביאי המערב מסכימים כי האנוי תיפול ללא כל ספק אם לא תחזיל עונת-הגשמים בעוד מועד, מאחר שאוכלוסית האזור כולה אוהדת את הקומוניסטים או לפחות אינה מתנגדת להם.

עוד השנה יקום הצבא הגרמני. עם בחירתו של פיאר מאנדט פראנס כראש ממשלת צרפת חוסלה סופית תכנית הצבא האירופי המאוחד. אולם גם מאנדט-פראנס מסכים עם צירציל ואייזנהואר שיש לזיין את גרמניה. הפתרון שיוצע: צבא גרמני עצמאי, שיהיה קשור בצורה רופפת עם צבא האמנה האטלנטי.

אם אתה מצפה לקבל השנה בחזרה את מוס המקדמה כפי שהובטח, קרוב לוודאי שזוהי תקוות שווא. שר האוצר מתכוון לזקוף את המגיע לך על חשבון המס החדש, המופיע תחת השם חזר סובסידיה.

הנה בוודאות כי השופטים המחוזיים מתנגדים בכל תוקף לנטייה הממשלתית לחוקק חוקים קובעים עונשי מינימום חמורים, המוציאים את השיקול על מידת העונש מידי השופטים. קבוצת שופטים רבת השפעה זו עומדת לפנות לכנסת, להודיע לה רשמית על התנגדותה.

צפה לירידת קרנו של חיים כהן אחר ששר המשפטים פנחס רוזן החליט לפקח יותר על עבודת התחיקה הנעשית על-ידי משרדו. להחלטה זאת הגיע רוזן אחר שהועמד במצב בלתי-ינעים כשהובא חוק העבירות נגד המדינה, יציר כפיו של כהן, לכנסת, למרות שרוזן עצמו התנגד לכמה מסעיפיו. הצד המנהלי של החלטה זאת יבוצע על-ידי העברת מחלקות התחיקה מסמכותו של כהן לפיקוחו הישיר של רוזן.

יומון הפרוגרסיבים, "זמנים" עומד להסגר בקרוב. מאחר שכבר הוציא כמעט את כל הכספים שהועמדו לרשותו על-ידי המפלגה הפרוגרסיבית למסרת כיסוי הפטריוט, הנימוק הרשמי לסגירה יישמש האיחוד הקרוב עם הציונים הכלליים, שיבטל את הצורך בעיתון נפרד, מאחר שאפשר להסתפק בעיתון הצ. כהן הבוקר.

אלכסנדר עזר (יבארוב), הממונה על ענייני התיירות ייתקף באי-שיתוף מצד ארגון משרדי התיירות, מכיוון שחבריו טוענים כי עזר הניחון בדמיון גדול מדי וחוש ריאליזם קטן מדי, המכשילים אותו בכל מבצע שהוא מקבל על עצמו, אינו שומע לחוות דעתם או עצותיהם המקצועיות.

עמדת המוניפולידן של "קול ישראל" לא תתערער גם אחר בקשה קרובה של אחד ממשרדי הפרסום בארץ לממשלה לקבל רשיון להקמת תחנת שידור מסחרית-פרטית. אחר הסרוב הממשלתי הודאי יפנה המשרד לדעת הקהל ואולי גם לכנסת.

הבימה- לא יהיה התיאטרון הישראלי היחיד שיבקר הקיץ באירופה. מנהל התיאטרון הקאמרי, יוסף מילוא, החליט לצאת לסדרת הופעות בכמה ערים אירופאיות. כדי למנוע הפסדים כספיים יחולק הקאמרי לתיאטרון להקות שאחת מהן תמשיך ותופיע בארץ שעה שהשנייה תסייר בחוץ לארץ.

עלידי ארבעת השרים, שדיונים היה סופי ר' בלתי-מעורער. התוצאות: התחזקות גדולה של הסניפים לעומת המרכז, ארגוני העולים (עיראקים, הונגרים, רומנים ועוד), החקלאים, בעלי-התעשייה, הסוחרים. לעומת זאת ירדו בעלי-הבתים מנכסיהם המפלגתיים.

תוצאה נוספת: עוגש חמור לסיעתו של עזרא איכילוב הפתח-תקחאי, שמרד במסלגה וקיים בשעתו מסיבת-עיתונאים נגדה. במקום 12 המקומות המקחים בוועדה-הפועל, זכה ל-1 מקום אחד בלבד.

האם זה נכון? - שלושה ימים ו-120 גאומים לפני כן, הצוטפפו 7000 איש ב-12 מקומות הפתיחה, גרמו אכזבה מרה לאורחים מפא"יים ואחרים שקיוו להיווכח שהצ.כ. רכבו פעם על קוניונקטורה חולפת. שקעו מאז. הם ראו הפגנה גדולה של כוח מפלגתי. היה ברור שהצ.כ. לא ירדו.

אותם שבאו כשבכיסם גאומים מוכנים על

מתאים, כיצד יוכלו גם הישראלים וגם הע" רבים ליהנות מזרמי מים אם תוגשם תכנית הירדן שאינה פוגעת כלל בתכניות הערב" יות, שהקרובה ביניהן להתחלת ביצוע היא תכנית הירמק הירדנית-סורית.

מייד הופיעו הנבלים המסורתיים בכל סרט, הפעם מהנדסים גרמנים, שהזהירו את הע" רבים מתכנית קוטן, שהצלחתה היתה עלולה לסייע יסודית במיתוח להתחלת התעשייה והחקלאות הישראלים.

לא חלש. גונסטון שוב לא היה מ" עוניין להפיק סרט מקורי, קיבל השבוע את התסריט הערבי, הוא קיחה לכפותו על ישראל, שהפכה לגיבורת הסרט הרכה העומדת בפני מפתיה, דוחה אותם בלא חלוש.

גונסטון לא נבהל, יצא לקהיר, אישר את פשרתו עם הערבים, על חשבון ישראל. הוא ידע שגיבורת הסרט הרכה לא תוכל

משה שרת ואריק גונסטון
"לא ו"

מדיניות החוץ ובסחוף, השאירו אותם בכיס. האוירה לא היתה כשרה לכך. במקום זה נאמו על עניינים מעשיים: האם היה כדאי למפלגה להשתתף בקואליציה?

לממייכים היתה מלאכה קלה. ההקלה ש' באה במצב האורחים, אם בגלל ביטול הצנע ואם בגלל הפסקת העליה ובוא השילומים, נרשמה לזכות הצ.כ. "האם זה נכון שעמדתם פעם בתור לפני תנויות ריקות?" קרא שלום יוסמן, איש המרכז. "האם זה נכון שפעם חיפשו בכיסכם שלוש ביצים או רגל של תרנגולת?" השיבו הצירים, במקלה-מזבזבת: "נכון!"

נס הרגל. בשבע בבוקר, אחרי ליל שני מורים (בין השאר: הצטרפות מוחלט לגושי האמריקאי), פרץ ברוגשתיי נגש לערוך את הטכס האחרון: העברת הדגלון הקטן מידי הסניף המצטיין בשנה שעברה (ירושלים) ל-1 סניף המצטיין של השנה (גבעתיים). באמצע הטכס עצר בו, תמה: "מה זה, נדמה לי שהרגל גדל, איך שהוא!"

הוא לא טעה. כמה חברים, שסברו כי הדגלון הקטן שוב אינו מתאים למפלגה גדולה, הכינו במקומו דגל חדש בעל ממדים עצומים.

מזון השיעור הראשון

רחוב לילינבלום, תל-אביב, החליט להת" חרות במשרד האוצר, הציע השבוע דו" לרים במחיר זול מן הרשמי, המחיר הלי- לינבלומי: 1.600 ל"י הדולר, במאיתים פרו" טות פחות מן המחיר הרשמי.

כפי שאפשר היה לצפות לא היה הדולר הזול שטר ירוק הנושא את תמונת דיוק" נו של ג'ורג' וושינגטון, כי אם אחד מתח" ליפיו המזוינים, דולר הסקרפינים.

הפמ"זים גרלו. כשנולד דולר הכ" קרפים לפני ארבע שנים עמד על רום ה" מעלה, היה יקר יותר מן הדולר עצמו. ה" הסבר היה פשוט. שעה ששער הדולר ה" חופשי היה 1.220 ל"י היה מחיר הסוכר, למשל, 2.500 ל"י הקילו בשוק השחור. אך המחיר לטוכר הסקרפה היה 40 סנט (480 פרוטה) בלבד, ספרסים שראו דרך

להמשיך ולעמוד בסירובה כל עוד ז"ם דולרי המענק האמריקאי חשוב לה מזרוב המים.

מפלגות שירה בציבור

הרצע הגדול הגיע. אנשי הועדה המתמדת של ועידת הציונים-הכלליים יצאו מחדרם, רצוצים ועייפים, כשבירום רשימת חברי ה" מוסדות החדשים של המפלגה. כשנכנסו ל- אולם הגדול נדהמו: במקום העזובה המ' שועממת לה חיכו, מצאו מאות חברי הועידה, ביניהם קשישים וזקנים, יושבים ושרים ב" התלהבות.

יושבי-הראש קם, דפק בפטישו על השולחן. ללא הועיל: הצירים הוסיפו לשיר, אילצו את יושבי-הראש לדחות את קריאת הרשימות עד שטיימו את שירתם.

זו היתה שחימה ו' היה צד טראגי למעמד שהיה שירת-ברבור לרבים. כי דוקא רבים מכין המזמרים עמדו לשמוע את פסק" דין המוחת הפוליטי שלהם. הם היו חתיקי המפלגה, שזכרו אותה עוד בימי קטנותה, עסקנים בעלי חזקת, עתה, כשגדלה המפלגה עבר העפרון של המציאות על פני חלוציה.

זו היתה חשיטה ו' נזכר בהחלטה אחד מחברי הועדה המתמדת. כי מולם עמדו ה" כוחות החלשים שהתגבשו בשנים האחרונות במפלגה, הסניפים המאורגנים שדרשו ייצוג גדול ועצמאי, הגושים הכלכליים שדרשו ה" חשבות בכוחם. אי אפשר היה לעמוד מול לחץ מציאיתי זה, הרומנטיקה, יחד עם הרבה שמוג מצלצים, יצאה מבעד לדלת האחר- רית.

לא היתה זאת רק רדיפה אחרי הכבוד. הועדה-הפועל של המפלגה יבחר את ההנ" הלה, השלטון המיתי, ההנהלה תבחר, כי נראה, זו הפעם הראשונה, מזכירות מצומצמת עוד יותר, בעלת השפעה מכרעת. ייצוג מת" אים במוסדות אלה יבטיח לבעליו לא רק חלק מתאים בכסאות המפלגה בכנסת הכאה, אלא גם בהשפעה לקביעת הקו במדינה, חלוי קת היתרונות שיש בידו מפלגה קואליציונית לחלקם.

ההרכב האמיתי לא נקבע בוויכוחים, אלא

הכלב הפיקח

לאיש אחד היה כלב נורא פיקח. הוא קרא לכלב שרוליק, על שם הסבא שלו. בשביל לאסף את הכלב הפיקח, הוא היה מכה אותו כל יום במקל גדול מטיפוס האצטיוסון. לצערנו עלינו לציין שהאיש רק חשב שבאמצעים פרימיטיביים כאלה הוא יוכל לאסף כלב כל כך פיקח, מפני שהכלב הפיקח תפס את המקל בשיניו והתחיל לנשוך אותו בכל עוז. והוא נשך ונשך עד שכרסם את המקל לגמרי. אחרי זה הוא היה מבטוט. נורא וליקק את רגלי בעליו בעליצות. האיש קנה מקל אחר והתחיל להכות שוב את הכלב הפיקח, ואם הכלב לא מת, הרי הוא מוכה עד עצם היום הזה.

מוכר הארמי

הלכתי למוגרי לראות סרט על אהבה. "הי?" צעקתי אל מוכר הארטיק, "איך הסרט?" "סרט לא טוב", אמר מוכר הארטיק, "צעיר בן שנים עשרה בערך, יותר מדי דיבורים." הצטרפתי מאד על הבשורה הרעה, וקניתי ארטיק. מוכר הארטיק הסתכל בעצבנות לעבר הכניסה ואמר: "לעזאזל, הם עוד לא באו!" "מי לא בא?" שאלתי. "החברה לא באה", אמר מוכר הארטיק, "בטח תפסו אותם עם הנשק. יהיו צרות עם המשטרה." הוא הסיר את החולצה שלו ואמר: "אתה רואה את הסימן? זה סמך. קיבלתי כאן כדור. וגם בגב, ובבטן. וכאן קיבלתי סיכון. אני עובר כל יום את הגבול, קונה סחורות מערבים." "ולא תופסים אותך?" שאלתי "שטויות", ענה מוכר הארטיק, "יש לי רשיון מהמשטרה. נתנו לי אקדה. והערבים לא יתפסו אותי, מפני שאני דומה לערבי." הוא הסתכל שוב פעם בעצבנות לעבר הכניסה וסינן מבין השיניים: "לעזאזל אני כבר לא יודע מה לעשות. בחיי. אם הם לא יבואו היום, אז בטח כבר הרגו אותם. אני משתגע מזה." הוא הביט רגע מהורהר ועצוב, אחר כך חייך ואמר: "אה, אני שותה, אה, אני משתולל!" "כך צריך לעשות", אמרתי, "אתה שותה מפני שאתה גבר."

אנשי מופת איש האדמה

אדם גוף נכנס למשק גדור-ברושים בקצה רעננה, עלה בכסעול חולי לצריף עץ קטן, שלידו ישבה אשה בעלת גוף, ארזה תותל שדה לתוך קופסות עץ קטנות. צעיר בן 17 ואחר, בן 15, עבדו בשדה הקרוב. הבן הן שלישי, 8, עמד ליד אמו ועקב אחר תגרי עותיה.

הגוף עצר לפני חסיה ריינר, נשם בכבדות ואמר: "הגיעה השעה ללכת להלחיה!" "תיכף!"

חסיה סגרה את החלונות, הדלתות, בדקה אם הכל בסדר וקראה לילדיה. אחר הכל היה עליהם ללכת להלחיה: אביהם, מאיר ריינר, גורה ונהרג בדרך האחרון על-ידי מסתננים ערבים בפתח ביתו.

ההלחיה הייתה קצרה וצנועה. בכל זאת השתתפו אליהם מחתיקי רעננה. חבריו וראש המועצה הספידוהו, והסיה עמדה יבשת-עין וסגורת-פה. היא זכרה:

אני רוצה בן. לפני 17 שנה עמדה ללדת את בנה הבכור, ישראל, שעמד עתה לידה ואמר קדיש. היה עליה לעבור מרחק של קילומטר ברגל למאיר לא היה זמן ללחיה לאוטובוס. הוא היה עסוק בשדה. רק בשער נשק לה שלום וכשיצאה צעק אחי ריה: "אוי ואבוי לך, אם תביאי לי בת. אני רוצה בן. הוא יהיה איכר!"

חסיה הייתה אשה טובה. היא מילאה אחר בקשת מאיר וילדה לו, בנה אחר זה, שלושה בנים, שהבטיחו להיות איכרים למופת. כי מאיר היה משוגע לדבר אחד: משקו החק לאי. כשבא לראשונה לרעננה בשנת 1930 יצא ישר לחלקתו אותה הוא רכש מבלי לר" אותה עוד בעיר מולדתו האמריקאית הרט-פורד.

מאיר שאהב לקרוא אהב במיוחד לקרוא את כתבי נביא העבודה, אהרון דויד גורדון. הוא הוקסם על-ידי רעיון השיבה לטבע ולצניעות. הוא אפילו לא הרשה לבניו לנעול נעליים עד הגיעם לגיל שש וכלבו שיתרגלו לטבע.

פרט אופייני אחר: מימום הראשון בארץ עד ערב השבת שעברה, בו רוצה, הקפיד מאיר לא לדבר בלשון זרה, דיבר רק עברית.

סמל ברעננה

מאיר למד הרבה מה ערבים שחיו בחרבת עוזן, המרוחקת 300 מטרים מצרפנו, אותו בנה כמו ידיו. הוא עמד עמיהם בקשרי ידידות עד למאורעות 1936.

באותם ימים נזכר עכשיו גם הגוף שעמד ליד חסיה, אחר שהועיקה להלחיה: חברו החתיק ושכנו לשעבר של מאיר, סגל. ההגנה דרשה או כי הוא ומאיר יפנו את בתיהם, מכיוון שעמדו בין קחי הערבים לקחי ההגנה. סגל ניאות, סרק את צינורות המים שלו, ארו את מזונותיו והיה מוכן לעבור למקום חדש.

מאיר לא הסכים לגטוש את חלקתו, הודיע כי יישאר עליה עד יומו האחרון. מאז עבד עליה ביתר שאת, היה גאה בכל הצלחה מש"קית, בכל זן ירק שעלה יפה. האיכר קצר והוקן הפך לסמל ברעננה שעקבה בהנאה אחר זעלל הפירות והירקות שהיה מביא מדי פעם למרכז המושבה.

אנשים מוזרים. אחר הקמת המדינה חשב מאיר כי הגיע אל המנוחה. חרבת עוזן יושבה עולים חדשים ועטרת שיכונים הקיפה את הצריף הקטן ואת משק ריינר בן ארבעים הודגמים.

השבוע, במוצאי שבת, הופרה מנוחתו של מאיר סופית כשיצא לגינתו לטויל קצר. הוא הספיק לצעוד רק שלושה ארבעה צעדים, נקצר על-ידי צרור קלעי תת-מקלע, לא הס" טיק להשמיע זעקה.

חסיה והילדים לא יצאו מייד מביתם. הם ידעו שאחרת ייהרגו גם הם מיריות המס"תננים שבאו מעבר לגבול. לכשיצאו לבסוף מצאו את מאיר שוכב כשסניו אל האדמה, כמקיים את הבטחתו: "אחיה ואמות על ה" אדמה הזאת!"

כשהתפור הקהל מבית הקברות חזרה חסיה לביתה עם שלושת בניה. אחר הצהריים כבר נראו עובדים בשדה. אמר אחד משכניהם: "איזה אנשים מוזרים." הסביר סגל: "רק שכמותם בונים את הארץ!"

עיתונות

הזכרון הקצר כמו רבים מבני מקצועו, נושא גם נור" ברט גישוטיסקי, חבר מערכת מנדיב, שני שמות לפחות, דבר המאפשר לו לכתוב ב" עיתונים רבים ושונים. בעוד שבמערב גי" שוטיסקי הוא בעל הטור בחוץ, עליו הוא חותם בשם העט המוזר פיליס בן - הרי לאחר מסעותיו המרוכבים בעולם הוא נו" הג. מפעם לפעם, להדפיס מאמרי מסע ו" רשמים בהארץ. חותם עליהם בשמו האור" זי הפשוט.

השבוע, בעודו שוהה באירופה, שלח גישוטיסקי למערכת הארץ מאמר שנקרא בשם שניאותיה של משלחת קניות ואשר נדפס בעמוד הכלכלי השבועי של העתון.

לחחר הודיע רדיו רמאללה על פעולת תגמול ישראלית בעיר קלקיליה, המרוחקת ארבעה קילומטר מרעננה. לפי הודעת הרדיו הירדני נהרגו בפעולה ארבעה לגיונרים יר" דניים, נשבה חייל ישראלי אחד.

המאמר, אשר דן בקניית סחורות השילוח מים, הסבר כי השמועות הרבות הרווחות בארץ בדבר הליקויים בפעולת תהמשלחת הישראלית נובעות מאותם מקורות ש" בשעתו התנגדו לעצם קבלת השילומים. אותם מתנגדים, הוסבר, "סענו שאדואר לא יסכים לעולם לשלם סכום ניכר - בא הסכם לוכסמבורג וטפח על פניהם. הם ק"ו שהבונדסטאג לא יאשר... ושוב טעני. הם תלו את המוניטין שלהם בטענה שעל אף הכל לא תשלם ממשלת בון או לא יספקי... עדיין מוכח שהם טועים." "התזכ" רו עדיין" התריע. "את המאמרים לפני שנתיים ולפני שנה, שהתנבאו כי חנויות" נו יוצפו בסחורות גרמניות שאין צורך בהן; ממפוחיות" פה ועד מ"בושם ז" ב" קיצור, טען גישוטיסקי, "בשביל האנשים הללו סיכוי הנקמה האחרון... שאפילו ה" ש לומים אינם כשלוני גמור, הריהם כשלוני חלקי, לכל הפחות."

מה שכח גישוטיסקי להזכיר: השופר ה" עיקרי לדעות שהוזכרו במאמרו היה עיתון" נו מעריב ומקומן המרוכז והתקיף ביותר היה כטור הסמוך לשלו. יומן מאת עורך מעריב, ד"ר עזריאל קרליבך.

לעג וקלם

שמעון צבר נחשב לטובי הצעירים הצעיריים רים בארץ, זקוק כמותם, לפרנסה לקימו, לפני שנים מספר עבד במערכת שבועון כמ" עט בלתי-חלול, קישט את עמודיו בקריקטור" רות שלו.

בינתיים עבר צבר דרך כמה עיתונים אחרים, אחר שאותו שבועון פשט את הרגל ורכישו עבר למפא"י. הרכישו כלל גם כמה אלפי גלופות, ביניהן ציוריו של צבר.

לפני שבועיים החליט המפא"י הדור לצלל גלופות אלה, הדפיס שתי תמונות של צבר, שנועדו לשבועון המנוח.

תגובתו של צבר לא אחרה לבוא: הוא פנה לעורך-דיון, שיגר מכתב להנהלת הדור, כי תבע התנצלות פומבית, פיצוי בסך 500 לירות.

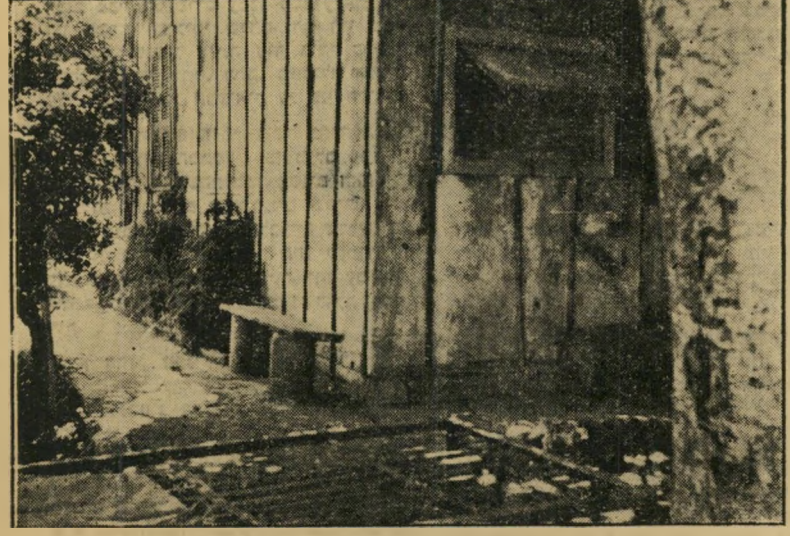
הסביר עורך-הדיון, שהבטיח להגיש את הדור למשפט, באם לא ימלא אחר תביעתו: "פרסום תמונותיו (של צבר) בעיתון בעל רמה ירודה, גזון פוליטי מובהק ומסוים ועמ" דה בלתי מכובדת כעיתון הדור פוגע בו בצורה חמורה ביותר... והוא עשוי להמיט עליו את שנאת הרבים ולשימו ללעג ולקלס בעיני הבריות."

תרמיות

השכון חדש מהנדס גיאולוג צ'ארלס אדוארד גייקובס הובא ארצה על-ידי תה"ל לפני חמישה חד" שים כדי לעזור בפיתוח מקורות המים ב" ישראל.

תכניות המים למיניהן המשיכו להגיע אר" צה וגייקובס המשיך להתגורר במלון הירדן תלאיבי, ולסעוד מפעם לפעם באולם האוכל המרווח של כתריבר הסמוך מכיון שלמלון עצמו אין מסעדה.

לפני זמן-מה החליט גייקובס כי הגיע ה" לירות.

מקום הרצח של מאיר ריינר הם באו בלידה

שלושה לא ידעו לשחות

חי בסל (שני משמאל) ומשפחתו בלי קורקינטים וסקטים

היא עוד פרצה במאמצים נואשים לחיות. דקות מספר אחריה נמשתה מהמים גופה בהירה יותר. היא היתה חסרת רוח חיים. שלמה, אחיו של יחזקאל, העוסק בסנדלרות, הרגיש בחסרוניו של אחיו בשעה שמונה וחצי בערב בלבד. הוא מהר למשטרת יהודה הלוי, הביע את חששותיו. שוטר משופם ענה לו באדישות: "כך יש כמה ילדים שטבעו."

במחסן על המדף היו מונחים בגדים, חצי ככר לחם, כמה עגבניות ופפלים. שלמה, 14, הכיר את מכנסי אחיו הכחולים. "הנה חולצת החאקי שלקח ממני בלי רשות!" שלמה נפל ארצה מתעלף.

באותו לילה הפכו תחנת המשטרה וחדר מסוים בבית חולים חדסה לגיא' בהות. אמו של ברוך לקחה את נעלי בנה וחבטה בכל מי שהיה בקרבתה, יללה: "בני, העיניים שלי! כולם ישתקו ואתה לא תשתק יותר!". שלמה, המום ובכל זאת רוגע יותר, ייבב כי אין להוריו כסף עבור הקבורה. והאמה אמרה שצריך מצבה. אולי אפשר לקבל פצויים מהעירייה?"

במקום תקווה. סדין לבן

חי בסל לא נמצא באותו ערב. אביו המיואש השתעשע בתקוה כי בכל זאת יימצא חי. עתונו הערב ביום השישי ספקו לקורא-הם מנת זוזעות נאותה לכבוד שבת שסיפרה כי גופת הילד השלישי לא נמצאה.

אולם האמת היא כי עוד באותו בוקר כשראשוני המתרחצם הקבועים הופיעו על שפת ימה של תל אביב בקטע המותר הגובל ברחוב גורדון ראו את יחזקאל, בחור חסון שלזכותו נרשמו עד אז 18 אנשים חיים ושלוש גויות מוצלות מגלי ים טורפים, גורר גופה נפוחה, פשוטת ידיים, אכולת עיניים ולבושה מכנסי התעמלות. דירת חוף אחרת הביאה סדין לבן. חי בסל כוסה. ילדים בחולצות צבעוניות הסתכלו עליה בשעמום, המשיכו במשחק הכדורגל שלהם כאילו לא קרה שום דבר מיוחד.

"אמא, תני לי 20 גרוש" פנה חי בתחינה לאמו, "אני הולך לטול עם חברים".

האם, יוכבד בסל, סרבה. לא היה זה מתוך רוע לב. שנתיים וחצי אחרי הגיעם ארצה מפרס. עדיין לא הסתדר בעלה בעבודה שתבטיח קיום בכבוד לחמשת בני המשפחה.

חי, 9, ירד בסולם המחירים, הסכים לחמשה גרשם בלבד. קבלם בשמחה. פנה במרוצה לחברו לכתה ג' בבית-הספר הדתי תורת משה, ברוך.

ברוך יונה, 13, היה קצת יותר מנוסה בעניני העולם מחבריו. הוא הספיק כבר לבקר מספר פעמים בעיר הגדולה תל-אביב. בתור מוכר שוקולד בשעות הפנאי. אין זה אומר ששכונת התקווה מקום מגוריו. אינה תל-אביב. היא נמצאת על המפה. החת השם תל-אביב. אבל היא רק מצוינת על המפה.

לא מצוין הלכלוך בסמטות השכונה. לא מצוין ריח מ"השופכין הגודף מכל מקום. ומעל לכל: לא מצוים במפה אלפי ילדים קטנים צנומים ושחומים, שאין אחד מלבד הוריהם, חסרי היכולת, המספל בטפוחם, בהפיכתם לדור הגון של המחר.

מחצית לחם ועגבניות

בשכונתו של ברוך למשל יודעים רוב הילדים על קיומם של שני מוסדות עקריים: קולנוע התקווה המרבה בסרטי הרפתקות מרתקי דמיון ומגרש הכדורגל, עליו שיתק יחזקאל.

יחזקאל קוצרו היה שוער באחת מקבוצות הכדורגל של השכונה. יחזקאל, 9, היה נמיך קומה, אולם בריא גוף. הוא אהב לשהק יחף במשותף עם שני חבריו ברוך וחי. הוא לא הכיר דבר מעבר לתחומי שכונתו; תל-אביב שכנה בדמיונו מעבר להררי החושך.

כמובן שכאשר באו אליו חי וברוך חבריו בהצעה הגאונית הוא לא התנגד. הוא ידע שלאף אחד בארץ לא יהיה אכפת אם יישאר לעולם סגור בכלאו המלאכותי.

הוא הפך את פקודת אמו להשאר בבית ולשמור על חמשת אחיו. למחצית לחם והעגבניות שהביא עמו ברוך כצידה לדרך, נוספה פיתה אחת ומספר פפלים. יחזקאל משש שוב את שני הגרשים שהיו לו בכיסו, סגר את שובך היונים אותן הצניח להחזיר דוקא באותו יום, אחרי חפושים רבים. הטוול החל.

מלחמת חיידקים לאירועה

מטרת הטוול ביום החמישי החמסיני שעבר היתה שפת היים. הכוונה לא היתה לבתיים. לא היה לנערים די כסף כדי להגיע לשם, בהנחה שידעו על קיומה של הריבירה המפוארת. להוריהם לא היו מכוניות פרטיות כדי להביאם לשם. לא היו להם אפילו קורקינטים או סקטים. הם ידעו שלתל-אביב ישנה שפת ים משלה. שצריכה לפי כל הנתונים להיות ראיה לשמוש; וגם אליה הגיעו בקושי.

הילדים לא רצו להרחיק עד תרומפלדור וגורדון, קטע שהעירייה הכריזה עליו כמותר ברחצה. הם לא שמעו את השמות המוזרים של הרחובות האלה וכמובן שלא על ההכרזה. ועל מלחמת החיידקים בכלור.

מול בנין הכנסת לשעבר הם הבחינו בחוף חסר אנשים. הוא היה אפילו יותר מעניין מהשאר: מרוצף סלעים הבטיח אפשרויות משחק רבות. הם לא ראו כל שלט המכריז: הרחצה אסורה! הם התפשטו, נכנסו למים. הם סערו במקצת. הורמים, כרגיל באותו מקום, סחפו. הם לא ידעו לשחות.

"יש כמה ילדים שטבעו"

כעבור ארבע שעות הבחין עובר ושב בגויה הצפה על פני המים.

זמן לצלל למשפחתו בארצות-הברית, ביקש לצרף את דמי השיחה להשכנו האישי. בכל זאת צורף הסכום לחשבונות האכסון והכלי כלה שנשלחו לתהיל שהתחייבה לשלם את כל הוצאות המהנדס.

זאת גילה ג'ייקובס, כשבקש לראות את חשבוני השבוע הקודם. אחרי דחיות-קש קיבל המהנדס את החשבון ועיניו חשכו. מי על לחתימתו נרשמו מנות, שלבריו, לא הומינן מעולם, ארוחות שלא אכלן ונהר שוי פע של משקאות כמו קוניאק וליקר שלא שתה כיוון שאינו שותה מלידה כל משקה אלכוהולי.

פניה מידית למשטרה הולידה אחרי חקירה צפרה ים של האשמות — ששים במספר — שהחזרת העיקרית בנייהן היתה: זוף מס' מכ מתוך כוונה להונות.

ללשון בני אדם פשוטים תורגמה האשמה לפי טענת התיבועה בראשותו של הסמל קלי מן יצחקי, שבדקה את החשבונות במעבדה, הסבירה כי על-ידי צורף נייר-פחם ודף נייר נוסף לחשבונות שהוגשו לג'ייקובס לחתימה, הושגה חתימה נוספת שלו שמעליה היו עורכים שוב חשבון חדש ומפולפל.

על כל זאת חזר ג'ייקובס בפני השופט יוסף בן-חננו, חיזק את עדותו בעזרת חמי עמולים בפרימט גדול כתובים במכור-נה כתיבה, בה ערך, לפי חישוביו, את חישובו המדויק של דמי אכסונו וכללתו, את מידת הנזק שגרם הוויף והטעות הקורבת אותה הוא יכול היה לעשות בחישוביו.

השופט הסבליני הקריא בפניו את עדותו ביקש שיאשרה בחתימת ידו. ג'ייקובס שלף את עטו מכיסו, קרב אותו לנייר, הרימו מעט

חיה ומלאכי ריינר היא הלכה ברגל

והסתכל מתחתיו. הוא בחן, כך הסביר לשור פט התמה, אינסטינקטיבית אם לא התגלגל לשם במקרה גליון נייר-פחם.

ההצגה הגדולה בחייל

כשחשב גדעון ורדה שלא יוכל להיות נור כח בכנס השנתי של חיל שריון כמעט והש' תגע. אולם זה לא קרה. כמו בשנה שעברה כך גם השנה הוא נובח בכנס. אלא שהפעם הוא לא היה טוראי פשוט ואמור: דרגות סגן קשטו את כתפיו הרחבות, שרוך ההדרכה הרויק כדבעי, סיכת הממ"ים וסמל הפלמח נצצו אף יותר מדי.

אחר נאום מפקד החייל ולפני התחלת המפ' גן ניגש ורדה לרמטכ"ל ולשר הבטחון, ענד להם את טרס היחידה, הצטלם עם מעמם רבות, כשחיוך ציני מרחף מתחת לשפמו הדק.

אחרי הכנס רבי-הרושם נאלץ ורדה, שעדיין לא זוזו לו כלי רכב קבוע, לתפוס טרמפ-ש הביאו עד פתח מחנה צבאי אחר. הוא התכונן כבר לטמס על קומנדקר שעמד לצאת את השערה, אולם אחד החיילים במכונית סרב להארות את צווי-התנועה שלו לשוטר הגדודי. די, הוכחו התפתח למכות, היה צורך חיוני בהתערבות מן החוץ.

הכל, כאמור, היה שקט מלבד מקרה אחד שארע לפני שנתיים, ושאר אחד לא לקחו ברצינות: גבריאל שראם נכנס לחדרה של איריה, אקדוח שלוף בידו, בטענה שהוא רוצה לאבד את עצמו לדעת לעיניה.

אולם בשנה שעברה ביום בהיר אחד אחרי לילה מעורפל מאד הוגשו האשמות חמורות נגד גבריאל שראם: הוא הואשם בנסיון לרצח ולהצתה. באותו לילה, קבעה התיבועה, הוא הופיע בחלון דירתם של הסונדקים כש' פח נפת בידו האחת ותער בשניה ולולא הבעל שהתעורר היה הענין נגמר לא בבית חולים בלבד.

"ידעו הנכים לעזאזל..." בבית-המש' פט המחוזי גולל גבריאל שראם השבוע פרשה מדאיבה. הוא התאהב באירית החמודה, ניסה לגנוב את חייו הקודרים, בילה עמה שעות על שעות. גיטס שמואל מורחי אף אשר זאת, ניכר כי נהנו פעם בהערצה "ממור" כשראהו יוצא סמוך מחדרה של איריה.

האם הדואבת, רחל זינג, הסתכלה על חי ענין בעין וחצי. היא הבינה לרוחו של גבי ריאל, נתנה לו לנוע בחפשויות אולם לחתה אותו בטיוליו עם אירית לשפת ימה של

האישור לאבדן תעודות בקש מאחת החי"י לוח בשעת הכנס להדפיס. הוא עצמו חתם עליו.

השבוע, העביר שופט שלום את תיקו של ורדה לבית משפט המחוזי. לפני זה ספר ורדה כי זוהי עבירתו הראשונה, ביקש להת' חשב בכך שהוא חולה. לתובע לא היו טענות בקשר לחלק השני של הבקשה. אולם ביחס לחלק הראשון הביא דוגמה קטנה אחת בלבד: לפני שנה הציג ורדה עצמו כשוטר, התריס כרטיסים מספר בקרבת קולנוע מוגרבי, תל-אביב, מכרם, לאחר מכן, בעצמו.

משפט

"אנו רוצים לחיות"

לכאורה נראה הכל שלו ושקט בבית בן הקומה האחת במרכז גבעתיים-מכ"ם. משפחת זינג היתה מאושרת על כי הצליחה להשיא את בתה האילמת לגבריאל שראם, מלצר ב' מסעדה מזרחית על-יד קולנוע אלנבי בתל-אביב, שיכנה אותם בחדר מרוהט. בדידה סמוכה התגוררה שכנה חמודה ות' מירת גוף, אירית, נשואה לנכה מלחמת העיר' לם השניה שמעון סונדק ואם לילד.

גדעון ורדה היה החייל בעל הדרגה הגבוהה ביותר שנוכח במקום. הוא התערב, כמעט שספג מכות, כשהופיע לפתע סוך. הוא דרש את תעודותיהם של כל הנוכחים. סגן גדעון ורדה הצטער מאד: הוא הגיש אישור מוד' פס אל אבדן פנסק קצין מלואים בלבד.

טוראי מספיק. לבסוף הגיע ורדה לי ביתו, בדרך העקיפין של שפת ימה של יפו, שם זרק את כל סמליו ודרגותיו למים כאי-לו קנה אותם בזיל הזול, כאילו לא הש' תפסף חודשים ארוכים כדי להשיגם.

כעבור ימים מספר נסע ורדה, לבוש אזר-חית, לבקור אצל זודרת המתגוררת בקרבת המחנה הצבאי בו ארעה ההתכתשות ביום ה' כנס. כשעבר בקרבת השער שאל הש. ג. לי שלומו, סיפר לו כי הסרן, מפקד המחנה שהתערב אז סופית בחוכמה, מעונין לראותו.

אחרי שיחה עם הסרן הועבר ורדה במהי' רות למשטרה-צבאית-חקירות. הסרן, מתברר, היה המפקח על שחרורם והעברתם של חיילים בצה"ל. הוא גילה שמספיק לפנות אל ורדה כטוראי גדעון ורדה בלבד.

במשטרה סיפר ורדה את כל תולדותיו, גילה כי פשוט רצה לראות את הכנס, את

מו

זיוה

הכל שמעו עליה. הגברים מפנים את ראשם לעכרה ברחוב. חנושים מורדות אותה כמכטים מלאי קנאה. כל אחד רוצה להכירה. אך מעטים מכירים באמת את

ראשונה והוטה, סיום ברירה ליטה האמרי מהר העולט (העולט) כאילו

היתה צעירה מדי מכרי שתוכל להתגייס. ה' מועצה המשפחתית באמריקה החליטה להשאיר שם לשנה נוספת. בסך הכל שהתה ב' ארצות-הברית משך ארבע שנים. כתלמידה הצטיינה בהיסטוריה ובספרות אנגלית. אולם את עיקר הזמן הקדישה, שוב, לריקוד. מאדאם קאסאן, מורתה הרוסית, הכריזה שכשרונה האמיתי במישחק, לא בריקוד. אולם היא לא הצליחה להטות את זיוה העקשנית מן הכיוון שקבעה לעצמה. פירות

רוסיה, לקח אותה לטיול קצר לסבא בסאנט' לואי, מדינת מיסורי, ארצות-הברית. שם החליטה, לפתע, שכדאי להשאיר שם לשנה, למען תלמד אנגלית. היא עברה לגור אצל דודה, פסיכיאטר (מחייכת זיוה): "הוא ניסה לרפא אותי, אבל זה לא הלך!"

כאילו אין לי בית...

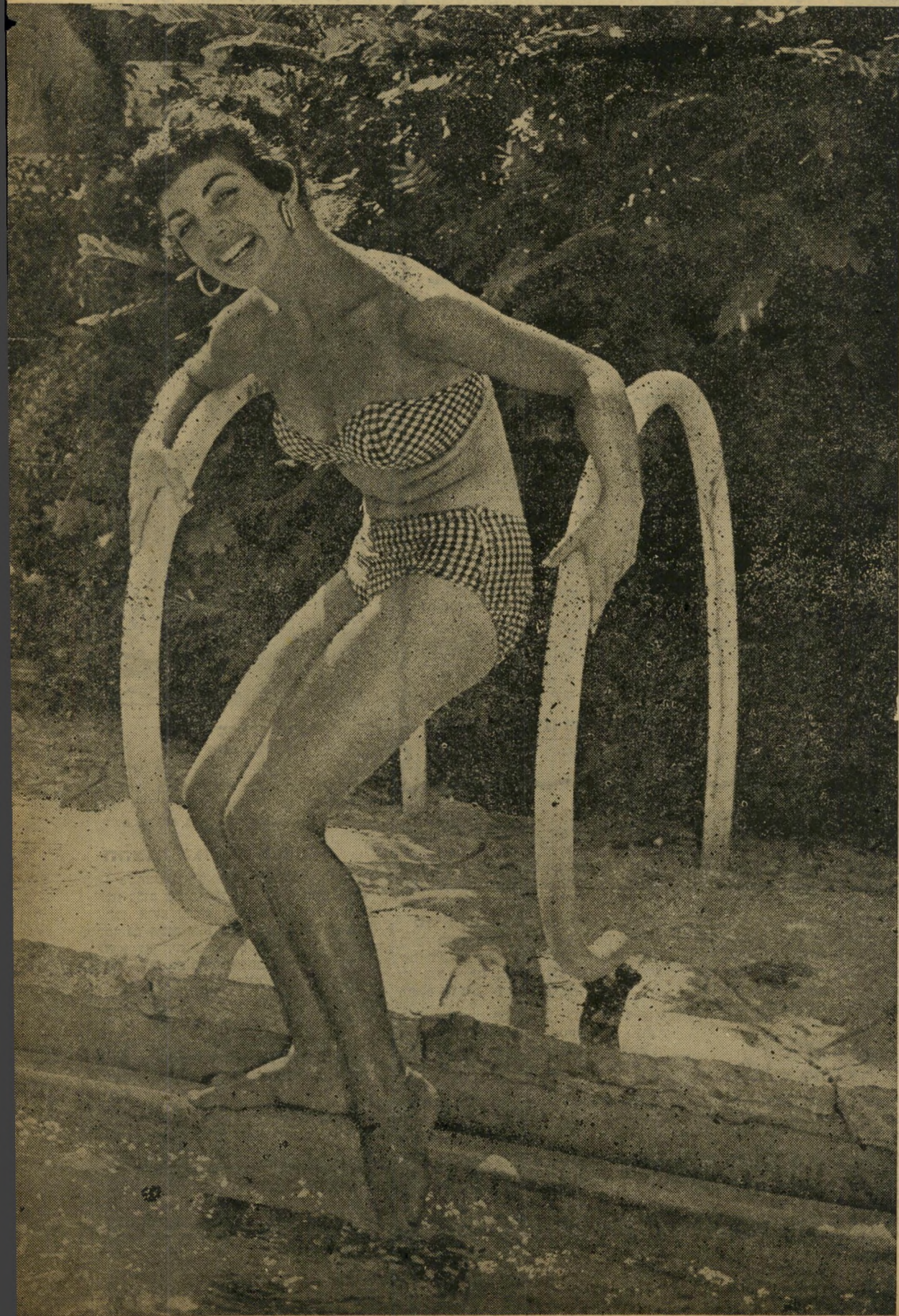
בתום השנה פרצה המלחמה בארץ. זיוה

מעטות בארץ זו היו מסוגלות להם. האמביציה היתה תמיד הכוח הדוחף בחייה של זיוה בלכמן החיפאית. עוד בלמודה ב' בית-ספר ביאליק הקדישה רק חלק מזמנה לצופי הריאלי, השקיעה את כל השאר ב' שעורי-ריקוד אצל ירדנה כהן. היא רצתה להיות רקדנית. יותר מזה, היא רצתה להיות רקדנית טובה.

כשהיתה בת 14 קרה מקרה ששינה את חייה במידה רבה. אבא, מנהל חשבונות יליד

(דאה שער)

עובדים ושושבים הרואים אותה נוהגת במ' כונית הלכנה של בעלה, בטוחים שהיא ירידה. הנשים היודעות שחונכה באמריקה, מאמינות שהיא סמל הרוח הדוליבודית. הכל יודעים שבלי כל אישור רשמי לכך אף מ' אחד, זיוה שפיר היא נערת-הזווהר הראשונה של ישראל. אך איש אינו ידע כי מ' אחורי חיוך-המלכיוניה והיופי המושלם מסתתרת עבודה קשה וכוח-רצון אשר נעלות

כמטבח: בדיחתה בת שלושה חזורים על הגג של אחד מבתי גבעתיים קוראת זיוה ספר מקצועי על הפנסומימה, אוכלת ארוחה.

החוש האמתי: הילדה שייכת לידידה. "אנחנו רוצים ילדים", מודה זיוה, "אך עכשיו אין לנו זמן. זה יבוא יותר מאוחר."

צרפתית: זיוה לומדת צרפתית כדי ללמוד פעם את אימות הפנסומימה במולדתה. המינוי האמריקאי בבית נובע ממתנות.

הפנטומימה

כ" היה זה ידיו מרגיזו מאד : הוא התעלם כ" אופן הפנטומי מקיומה. זיווה אינה רגילה ל" דבר כזה. משחר נעוריה התרגלה שהכל שמים אליה לב. היא ניסתה לשבור את הת" נהגותיו הגסה של הצעיר, לשוא.

לתדהמתה הגמורה הוסיף הבחור האדיש כעבור כמה ימים בחדרה, ביקש שגישה. זיווה המבולבלת קבעה לו מועד אחרי הצגת ה" ערב, השתוממה על הבחור הלא-אדיב ששינה את עורו. היה זה יעקוב שפירא. בן מש" פחת בעלי קרקעות שכונת שפירא. עובד במשרד הבטחון.

היא הלכה עם "שאמיק" שלושה חדשים. בתום מועד זה נישאה לו לאשה, נסעה עמו לירדהרובש לקפריסין. זה היה לפני שנה.

משכר של בת 20

בירתהרובש בא המפנה השני. זיווה היתה מאושרת, אולם לעיניה הצטיירה תמונה מבי" חילה : שתהיה עקרת-בית רגילה, עוד אמנית אחת שירדה מן המסלול.

הנערה בת ה-20 עשתה את חשבון הנפש. היא לא יכלה להשלות ז" עצמה. היא ידעה שהיא רקנית טובה, אך לא למעלה מן ה" בינוני. והיא לא רצתה להיות בינונית בשום דבר. היה עליה לקבוע את דרך חייה. היא חיפשה משהו בו תוכל לעלות לרמה מעל לבינוניות.

פתאום שמעה על שיקה. הוא עמד לחזור מפאריס, כשבגוסו אמנות חדשה : הפנטו" מימה. זיווה בלעה כמה מאמרים על אמנות זו, החליטה לנסות. בבוא שיקה צילצלה לו, קבעה פגישה. הוא בחן אותה, בדק אם ה" החלטה רצינית, קיבלה לקבוצה גדולה. אפי" אט נשרו כל אותם שלא היו מוכנים להקריב את נוחיותם לאמנות זו. זיווה לבדה נשארה — יחד עם עמוס אריבא ושיקה עצמו.

פרח ביער שאינו

מאז יש בחייה הכל — מלבד נוחיות. בשמונה בבוקר, אחרי שהכנינה ארוחה ל" שאפיק המרצין, היא נמצאת באולם המכבי התל-אביבי, שם מתקיימות חזרות הלהקה. השעה הראשונה מוקדשת לטכניקה : הליכה במקום, קמיצות, דחיסות, הדיסות — הכל בתנועות נקיות, סמליות, הרומזות על הת" נועה מבלי לבצעה ממש.

אחרי הטכניקה בא תור המשחק. זיווה נכ" נסת ליער שאינו. היא שומעת ציפורי, מק" שיבה, מריחה פרח, מתכופפת לקטפו, מת" יעלה מן העצים. זה נמשך שעתים וחצי. זה, היא כבר עייפה ומלוכלכת.

כשכירת התיאטרון הקאמרי, שהחתימה על חיזה והרשאי להפעל גם בחפיקידיים אח" רים, עליה ללמוד דיקציה ופיתוח קול (אצל מרים סגל). תוך כדי כך מגיעה שעת הצה" רים : שאפיק מוסיף לרוב במכונית, לוקח אותה הביתה.

היופי הוא מכשיר

זוהי רק מחצית העבודה. זיווה מלמדת ריקוד בכתיספר, רובם מסוג המצרין מידה רבה של חלוציות. היא גם נותנת שיעורי ריקוד בביתה. לרוב אין לה זמן לישון ב" צהרים — בקושי נשארת לה השעה הרור" שה כדי לרכל עם חברות, לשוחח על שמלות. שלוש פעמים בשבוע היא מוסיפה בפנטו" מימה, ופעמים נוספות בנושפים פרטיים. "יש לי סיפוק שאני מרחיחה כסף" מודה היא. אך אין היא נוגעת בו : כל הוצאות ית, כולל שמלות (אך מלבד ספרים) היא קונה בכספי בעלה. מטרת החסכון : היא רוצה בבוא המועד לנסוע לצרפת, להשתלם בפנטומימה. שלב ראשון : היא לומדת צר" פתית.

בילויים ? לא נשאר לה הרבה זמן. לפעמים היא נוסעת בשבתות עם בעלה (אדם רציני ונבון, עם כל מיני שגעונות ו" לסידנא-עלי, לרוב דגים מתחת לפני המים. כי זיווה היא, מלבד הכל, שחינית מושבעת.

אלפי נשים מקנאות ביווה כמו שהיא. אך בעיני זיווה זו רק התחלה. מגוי וגמור עמה להגיע למשהו. היופי הוא רק מכשיר. אם כי זיווה אהבת מאד מכשיר זה.

לכאן ולא לשם. לא הייתי שותפת לכל מה שעבר עליכם, למלחמה, להקמת המדינה... היא ידעה כיצד לעבור על התקלה : גיוס לצה"ל. זיווה לבשה את מדי חאקי, עברה קשה נוסף על שרותה, השתתפה בלהקת טאלי ביאטי הכושי ובלהקת גרטרוד קראוס, הופיעה בציפור הכחולה ובפר גינט של הבימה.

המפנה הגדול הראשון בא בשעת ארוחת ערב. החבר שהזמין אותה הביא עמו ידי.

ס : הופעות סולו כשביל בית-הספר הופעה בסלביזיה העירונית.

הלימודים בגימנסיה העמי את ה" לאוניברסיטה או הביתה. זיווה הח" לחזור, נאלצה להתאים את מושגיה קאיים לנתונים המקומיים, חזרה חיש להיות צברית. הודתה היא או לכתב הזה שכתב עליה כתבת-שער ראשונה הזה (723) : "אני מרגישה מזור. קצת אין לי בית, כאילו אין אני שייכת לא

"כמה זה ?" הפנטומימה עוזרת לזיווה לעמוד על המקום בשוק. אף שאינה מקיימה את מרבית זמנה להנהלת משק הבית, היא ממלאה את כל תפקידיה, כולל הכנת אוכל טעים.

מחיר היופי. על אף יופיה הטבעי המסחרר, אין זיווה מוותרת על עזרתן של מומחות. שעה שאחת מהן מורחת קרם על פניה מספלת אחרת ברגלים, תולשת שעה מיותרת.

כריכה : ראשה עלה מן המים, ראה בצלם, העלה מיד חיון טבעי. את הענילים היא מחזיקה, ליתר בטחון, בידה הימנית. זיווה גאה על גופה, אינה מתביישת להציגו לעין.

במדינה

בעוד חודשים מספר, נוכחו לדעת שלא תהיה מהפכה גדולה בקחי החורף. החידוש יהיה בעיקר בפרטים:

● למרות שריוחל הקימונו עוד נשאר, הוא הלך ופינה את מקומו לשריוחל המוכנס למטה מן הכתף, נתן צורה עגולה ורישול חינני לכתף. סיכות וקישוטים שהיו נענדים עד עתה על הדש או בסמוך לו, ייענדו מעתה על השריוחל השמאלי, למטה מן הכתף.

● החצאיות הרחבות (קצרות משהו) קיבלו קו חדש. הן התעגלו ישר מן המותן, נתנו ללובשת צורה עגולה, אלא אם כן היתה מותנה צורה מאד.

● חידוש שכבר הונהג כאביב זה ואשר התאים ללבוש בינעונתי, הוא המעיל הרחב, מטפסה, הנלבש מעל לשמלת הקוקטייל או כל שמלה הדורה אחרת, כשבטנתו עשירה, לרוב מאותו אריג של השמלה, יכול, איפוא, לרוב מאותו אריג של השמלה, יכול, איפוא,

הצעקה האחרונה. שמלה מצבע כחול פריסאי, בעלת צווארון מלחים ועניבה, גזירת פרינצס עד למטה מן המותן, שהוצגה על ידי תלחה, נחשבת כצעקה האחרונה ממרכז האופנה, פאריס.

להיות נלבש משני הצדדים, השהה צורה חגיגית והדורה ללובשת אותה.

וריאציות על נושא. האריגים עובדי בצורות שונות, הטעו לעתים קרובות את העין, כאותו מעיל קצר שנלבש על גבי חצי אית קטיפה שחורה, נראה כפרוות נמרית, התגלה כקורדרוי מנומר. החליפה מצבע ה' סחם, בעלת הכרס של טאפט, היתה לאמיתו של דבר מצמר מעובד בצורת טאפט. הטחוד של החליפה בעלת המעיל הישר, לא היה אלא קורדרוי.

לאלה שלא היתה הסבלנות לחכות עד ה' חורף לחידושים, הביא תלוה חידוש קיצו: שמלה קלה מבד כותנה מודפס, חשופת גב, עליה נלבש סוודר לבן זק, עם קישוט הא' ריג, שהיה אפשר להחליפו גם בצעיף גדול עם גדילים, שם הבגד: צמד חמד.

דרכי חיים

היוצא מן הסכך

יהודה אבוטבול לא קרא מעולם את ספוריו של אוהנרי, גם לא את הסיפור השוטרי וה' המנון, בו מסופר על קבצן זקן המנסה לעבור מעט על החוק בתחילת החורף, כדי שיוכל להגיש את עצמותיו העייפות של החודשים הקרים, בין הכתלים העבים של בית הסהרה.

אבוטבול (27) לא סבל מקור החורף, הית והימים היו ימי שרב. אולם הוא סבל משהו אחר לגמרי: הוא היה נגוע במחלת לב, מחוסר עבודה ומחוסר קרובים, או מכרים.

הכסף שקיבל תמורת חפציו האישיים ש'

נתניה או ללונה-פרק כדי לפקח שלא ירחיק לכת במעשיו יותר מדי.

בסופו של דבר, ספר שראם, הוא הרגיש כי נמאס עליה. הוא החל לקנא בה, בהילוך כיה עם אנשים אחרים הוא דרש שתתפנה עבורו. היא סרבה.

באותו לילה גורלי, הצהיר שראם ממקומו שדמעות נושרות מפניו הנשריים, הוא בא לאבד עצמו לדעת לעיניה, להפחד ממנה. הוא נעמד בחלונה, הסתכל בה מספר דקות בגע' גועים וצעק: "איריה-לה איריה-לה, אני הולך למות! לאבד עצמי לדעת!" ואז התעוררה איריה, העירה על-ידי כך את בעלה, היא אחזה בתער שהיה בידו, בעלה נפצע תוך כדי התאבקות דרך-חלונית עמו, גבריאל נמלט.

הוסיפה לאירה המרתקת ששררה בבית המשפט עדותה של איריה שהיתה דרמטית לא פחות. תוך רעד, בכי ואצבעות מתפתלות בעצבנות, וחקירת שתי וערב של סניגורו של שראם, עזריאל ברק, היא הכריזה שמי עולם לא נפגשה עם הרוצח, כפי שכנתה את שראם עד אשר הפסיקה השופט. לא היו לה כל יחסים אינטימיים עמו. מעולם לא התנשקה איתו. אף פעם לא אמרה לו: "ילכו הנכים לעזאזל, אנו רוצים לחיות."

השופט ביקש מאיריה לספור עד עשר, לש' תות נוסף לזה כוס קפה במזנון כדי שתהיה בטוחה באמיתות תשובותיה. עוד לפני ש' ינתן מסקנה-הדין בשבוע הבא.

דרכי אדם

איש בל "מלט"

מיכאל חנטורה בן ה-52 הרגיש את עצמו תמיד צעיר, לפחות בלבו. הוא גם גילה, כראוי לצעיר, חריצות למופת. שלוש שנים אחר שהגיע מתורכיה לרמלה עלה במהרה ממעמד עולה חדש לזה של חבר מועצת העיר מסעם מסאי.

חנטורה לא התעניין בפוליטיקה עירונית, ביכר לחזור, אחר תקופת כהונה קצרה, ל' מעמד האזרח הפשוט, עבר למכירת בגדים תחתונים, מפות שולחן וכגדירים על דוכן זעיר ברחוב תימן ברמלה, בשכנתו הקרובה של מלך הפלאסל יאקי.

חנטורה היה שמח בחלקו. בין לקוח ללקוח שיתק בשש-שבש עם חבריו בבית-הקפה השכן, נתן עין טובה בלקוחותיו. אחת מהן היתה עולה תורכית בלונדית בת 35, שצברה אצל חנטורה חוב של 15 לירות.

חנטורה חיכה בסבלנות, הזכיר לבסוף ל' קוחה הבלונדית את חובה, רמו כי הוא מוכן לוותר בתנאים מסויימים. הבלונדית הסכימה לתנאים, קבעה פגישה עם חנטורה בביתה ליום המחרת.

הגברת ה-13. סוחר הסדקית הדון-גי'ואני הופיע בשעה היעודה, הביא עמו מתנות מ' דוכנו. הבלונדית ביקשה ממנו להרגיש עצמו בנוח, יצאה מן החדר לרגע, הבטיחה לו הפתעה.

חנטורה הרגיש עצמו מאד נוח, כאילו היה בביתו, וחיכה להפתעה. זאת באה עם פתיחת הלת וכניסתן של הבלונדית ואחת עשרה גברות אחרות חמושות במקלות אותם הפ' עילו על גבו של מרדף הנשים הזקן.

פחות לבוש מאדם הראשון נמלט חנטורה לרחוב, קיחה למצוא נחומים בביתו. אך כשפתח את דלת הבית ראה את הגברת ה' שלוש-עשרה מחכה לו: אשתו.

אופנה

צמד-חמד

על אף החום הגדול, ישבו נשים וגברים בארבע אחר הצהריים, עקבו בעניין ובהת' פעולות אחרי התלבושות, חורפיות מקצתן, שהסתובבו לעיניהם על גופותיהן של שלוש דוגמניות חגיגיות, באולם הקטן והנאה של בית-הירושל תלוה.

הדגמים, עבות מכונה כולם, יכלו להתח' רות בצורתם ביצירותיהם של חייטי אופנה גדולים, נועדו לתת מכסימום של אופנה בשביל השכבות שאינן יכולות להרשות ל' עצמן ללכת לתופרת יקרה, לשלם 50 ל' רק בעד תפירה.

הנשים שנכחו בתצוגה התענינו בעיקר, בדגמים החורפיים, הוה מה תהיה צורתן

חליפות רבות מצאו את דרכן לתוך השק שלו, חבל על כך. תביא אותן אלינו. את בגדיך הישנים נעשה כחודשים.

קשת

מנקה וצובעת

ציקוגרפיה
י. רינדזונסקי

רח' הקישון 6 חל-אביב
טלפון 66548

גלופות קו-רשת-צכעים

"נובריק"

הפעלה במשחות הפעלים
בכל הצבעים

מיוצר ע"י ג'ק בלמפוחות!

הזהר מזיופים

הזריות אינה כשיף

אין זה גם מעשה כשפים כשמצל' מים תמונת מזכרת הכי יפה במשך 1 / 100 דקה בעזרת מצלמת סוטו ברנר.

אנו נלמדך לעשות זאת וגם נמציא לך תמורת לירות מועטות את המצלמה.

פוטו-ברנר
חיפה, רחוב החלוץ 31

טבנה

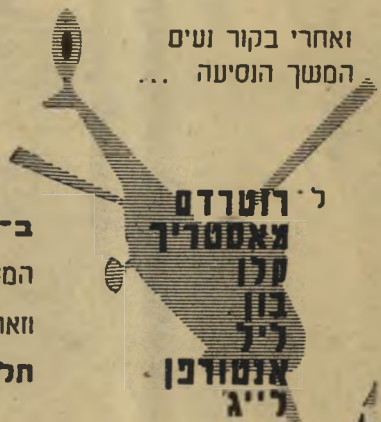
נתיבי אויר בלגיים

מציעה לך
אפשרות חדשה

מ-תל-אביב ל-ברוסל ב-סופר 68-60

ואחרי בקור ועים
המשך הנוסיעה ...

בי-הליקופטר

המקשר מרכז כל עיר ועיר

וזאת במחיר הנוסיעה הרגיל

תל-אביב - ברוסל

ברכו פרטים והמוח פנה לטוכן

או לסרדי טבנה

מכר, הספיק בקושי למחיתו. לשכירת דירה ודאי שלא הספיק. הוא הגיח את גופו הצנום על ספסלי השדרה חנם אין כסף. הוא הרגיש בבוקר קור ברגליו, צמרמורת ביתר חלקי גופו. בכיסו נשארו שתי הלירות האחרונות. אחריתן הוא הרגיש יעבור הרעד גם לפיו. היה צורך בצעד דרסטי.

הוא סידר ארוכות בתחנה המרכזית, תל-אביב, נתקל שם בתחנת המשטרה הקטנה. בלי היסוס נכנס סנימה הודיע ליומנאי כי סחב מכיסו של אדם אלמוני שעמד בתור לאוטובוס שתי לירות. הוא לא היה אף פעם גנב הוא רצה להחזיר את הכסף.

האלמוני לא נמצא. העדות היחידה נגבתה. אוטובוס הוכנס לכלא. היה לו די מזון. מזרון הגון קישט את הרצפה. ונוסף לכל נבאו לו מומחי הכלא שלושה חודשים עד חצי שנה בג'עדן זה.

כשהגיע יום הדין סימן השופט את שתי הלירות שהונחו על שולחנו. כמוצג מספר אחד. המקרה היה קל מאד: הגאשם הודה. התובע חדהעין התבונן בשלושה האולימפית של הגאשם, הבין במה העניין. בניגוד למ קובל הפך לסניגור, הסביר כי לא האמין לאף מילה מדברי הגאשם. הוא ביקש לזכותו.

אוטובוס התאכזב מאד. ג'העדן נראה הר"ן לביהיונים. הוא התאושש מעט כשהשופט הודיע לו שקצין המבחן ידאג לסדורו, כדי שבחורף לא יצטרך לחפש תחבולה אחרת.

המלחמה הקרה

הקרח היה מאז ומתמיד בעל עניין בוער לאלה שלא היו בעלי מזל (או קרובים אמריי קאיים) מספיק לזכות בפריג'ידייר. בשבוע שעבר, הגיעה מלחמה קרה על קרח לשיאים לוחטים ברמת-גן, בה נמשך המאבק על ה"קרח זה שנתיים.

בקיץ 1952 החליטה יפה רינדנר, כיאה ל"מוכרת דגים מנוסה, כי מן הנכון יהיה להר"ן חייב את עסקה, לכלול בו את ממכר הקרח. היא ביקשה רשיון מן העירייה, שילמה חמש לירות עבורו ומרהה לסניף הרמת-גני של סינדיקט מחלקי הקרח.

אלה ערכו קבלת פנים קרה ביותר לרינדנר, סרבו למכור לה קרח, נימקו זאת בנוק אפ" שרי למוכרי הקרח. רק אחר משא ומתן מייגע היו אנשי הסינדיקט מוכנים לפשרה: רינדנר תזכה למכור קרח, בתנאי שתספיק למכור דגים.

מוכרת הדגים חזרה לדגיה, נטשה את מר"ן שת הקרח עד לקיץ הבא. הפעם כבר היה הסינדיקט רך יותר. הוא הסכים כי תמכור קרח יחד עם דגיה, לא שכה, בכל זאת, לצרף תנאי כספי: תשלום 3000 לירות עבור ה"זכיון.

רינדנר הסכימה לשלם אלף לירות, נתקלה

בסרוב, נאלצה לפנות לנתניה, ממנה הצליחה, סוף, סוף לקבל הבטחה למשלוחי קרח.

משנודע הדבר לקרחנים הרמתגניים פתחו במערכת עיכובים, משכו את העניין משבוע לשבוע עד שעבר הקיץ ועמו עונת הקרח.

הקיץ החליטה רינדנר לא לתת לקרחנים להשאירה קרחת שכנה וקרחת מכאן, העמידה לפניהם אולטימטום. התשובה באה במהרה: ממול לחנות הדגים נפתחה חנות קרח של הסינדיקט.

סבלנותה של מוכרת הדגים הרוצה-למכור קרח ספקה, היא הביאה קרח מחוץ לעיר, החלה מוכרת אותו במחירים נמוכים מהמ קרבלים. אחר שמונה שבועות של מלחמה קרה היה הסינדיקט מוכן לכניעה.

הפעם היו תביעותיה של רינדנר חמורות, היא תבעה כי הסינדיקט יסגור את חנותו, לא יסתפק רק במכירת קרח לחנות הדגים. הכטיחה יפה רינדנר: "אלחם עמם עד הסוף. אם חנות הסינדיקט פתחה בשש, אפתח אני בחמש. אם הם יסגרו בשמונה, אסגור אני בעשר. אם הם יפתחו בשבת בצהריים, אפתח אני בשבת בבוקר."

שעשועים

המימד הרביעי

הזוג פרחי סיים לחזות בכל תצוגות ה"ן זרעה של הסרט מוזיאון (בית השעוה) הצ"ן טרף לתור הארוך למסירת המשקפים הכ"ן בדות המיוחדות בעזרתן נקלט המימד ה"ן שלישי.

אברהם פרחי, הבעל, מסר סוף סוף, את משקפיו לידי הסדרן המעוצבן. הסדרן ידע כי בארץ, לפחות, לא נפתרה עדיין בעיה אחת ביהס לסרטים התלת-מימדיים והיא בעיית הספקת המשקפים. הוא טקח ארבע עיניים לבל ינסה משהו להוציא את המש"ן פסיים והחוצה.

כשראה אברהם שאשתו מתמהמהת כיוון שהסדרן טען שלא החזירה את המשקפים דרש ממנו כי יפסיק להססל אליה. בךרבע התפתחה סינה ככסרט דו-מימדי מדרגה ב"ן ידיים ורגליים הסתככו, חולצתו של פרחי נק"ן רעה והארבעה הועברו במהירות לתחנת ה"ן משטרה.

בקרויב תובא הפרשה לפני השופט שיוסיף בודאי את המימד הרביעי: מי אשם, מה מידת העונש.

* באמריקה הן נזרקות מיד אחרי הסרט לפח האשפה. בארץ קונה הקולנוע כל זוג משקפיים במחיר לירה ומחצה, משאילן לק"ן הל תמורת 200 פרוטה. עם הוצאות החטוי משתלמות המשקפיים תוך תשע הדקות, לכל היותר.

על שיער ועל נייד

איש החידון המוסיקלי בקול ישראל, המלא עתה את מיכסת שירותו במילואים בגלי צה"ל, **יצחק** ("צחוק") **שמעוני**, בעל הקול העצלני, מצא דרך חוושה להצגת תקליטי ריקודים בפני המאזינים, חיבר תוך כדי שידור שני המשירים כהקדמה לשירים לועזיים. לפד מן האמריקאי בגד הים לא נרסב מעולם.

נערה שהיתה בברכה את אורכה היא עברה בצליחה. איש אחד זאת ראה ואמר בפליאה: הן בכלל אין פה מים, סליחה! לשיר הדרום-אמריקאי מריה קריסטין: מספרים על מריה קריסטין שהחלה פתאום להשמין. היא לבשה המיכנס והנה לא נכנס. לא נכנס — המבין כבר הבין.

הסתבא היקרה ביותר בעולם היא **מרלין דיטריך**. השבוע נודע שהיא מקבלת 6000 ל"י להופעה של חצי-שעה בערב במועדון הלילה הלונדוני קפה דה-פארי.

כשהתלוננה **וג'ייה לאקשמי פאנדיט** אחותו של שליט הודו ונשיאת עצרת א"ם, בפני המנהיגה הבריטית היועצה **הליוודי אסטור** על האימפריאליזם הבריטי, זכתה לתשובה מוחצת: "לולא האימפריאליזם הבריטי, היו שורפים אותך מומן כאלמנה!"

בשחותה נגד הזרם המונרווי, החליטה חת"ת קת הבלונדיות הכימיות של הוליבוד, **לנה טרנר**, להחזיר לשערה את גונו הטבעי, חום, לסרט הלהבה והבשרים. היא התעודדה כל כך מתגובת הקהל עד כי החליטה להרחיק לכת, לצבוע אותו שחור, לקראת סרטה הבא, המרוחה.

על נשיאים ושרים

מיליונר בגיאורגיה, ארצות-הברית, שרצה להיכנס למגרש הגולף והתרגז על הזקיף שביקש את שמו לשם בטחון, מפני שאותה שעה שיחק במגרש הנשיא אייזנהואר, ענה בחוצפה: **מאלנקוב**! הופתע כשהזקיף עיין בקטגוריות ברשימת חברי המועדון, ענה: "אני מצטער, אבל לא רשום כאן חבר כזה."

כששאל אחד מחברי הפרלמנט את **וינ-סטון צירצ'יל** פרטים על מפעל האטום הבריטי, זכה לתשובה: "החבר המכובד חייב להיזהר בתמימותו, שלא יכרות את הלחם מפי סוכני השרות החשאי הסובייטי."

חיוך כללי בצרפת עוררה מודעה של משרד עורכי-דין, שהכריז: "משרד עורך-הדין בלונדל מתשש מועמד רציני למשרה שהתסני תה." סיבת החיוך: המשרה התפנתה אחרי

הכוהן הגדול השומרוני * הנשיא מצא זמן

שרנה קוטי, שעבר כאותו משרד, הפך נשיא צרפת.

בינתיים החלים נשיא ישראל, **יצחק בן-צבי** מניתוח פנימי, מצא זמן לעיין בנושא החכיב עליו, השומרונים, אחר שלי"ף האמריקאי הביא סדרת תצלומים רבת-עניין אודותם. (ראה תמונה).

בועידת הציונים-הכלליים (ראה במדינה) התרעם אחד המתחכמים על השרים של ה"מפלגה שאין להם סבלנות לשמוע את דברי החבריים, דרש שיתפטרו מיד, הסתובב ומצא לתדהמתו את שר-הפנים **ישראל רוקח** עו"מד לידו. הציע המתווכח: למחוק את רוקח מרשימת המועמדים להתפטרות.

נחום גולדמן, שתקוותו לאיחוד הצ. כ. והפרוגרסיבים, התקרבה בועידה להתגשמות, שלח לה, כמובן, את ברכתו, שהגיעה באיחור קל: שלושה ימים אחר סגירתה.

אחת מסיבות האנטישמיות של **ד"ר יוסף גבלס**, הגיבן הצולע שהיה גאון-התעמולה של היטלר, נתגלתה השבוע כשהובאו למכירה פומבית כמה כתבי-יד של הגמד, שאיבד את עצמו לדעת יחד עם אשתו וחמשת ילדיו בכונקר של היטלר. בין כתבי היד: בקשה לקבלת עבודה בעיתון של המו"ל היהודי רודולף מוסה. בקשה זו נדחתה בשנת 1924, כשנה לפני שגבלס זרח בשמי הגאזים.

כתבי-יד שני: חיבור בית-ספר של הצעיר הנכה על הנושא: "כיצד משרת הלא-לוחם את מולדתו."

* מניף את ספר התורה, השוקל 38 קילוגרם בטכס זבח הפסח, בהר גריזים, שכס.

בן-גוריון הידועה :: 8. תריסר ; 9. עורך
הדיון של גרינוולד ; 11. הקיבוץ שגרש את
אנשי סנה ; 13. שמו הפרטי של לותר ;
רוב ; 17. חודש, לבנה ; 18. שם משפחה

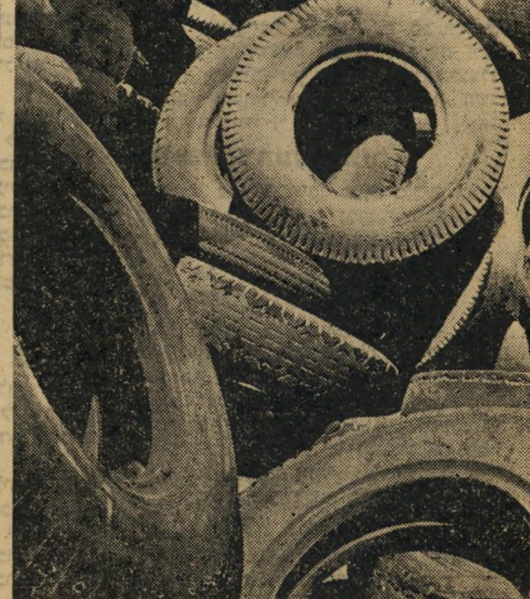
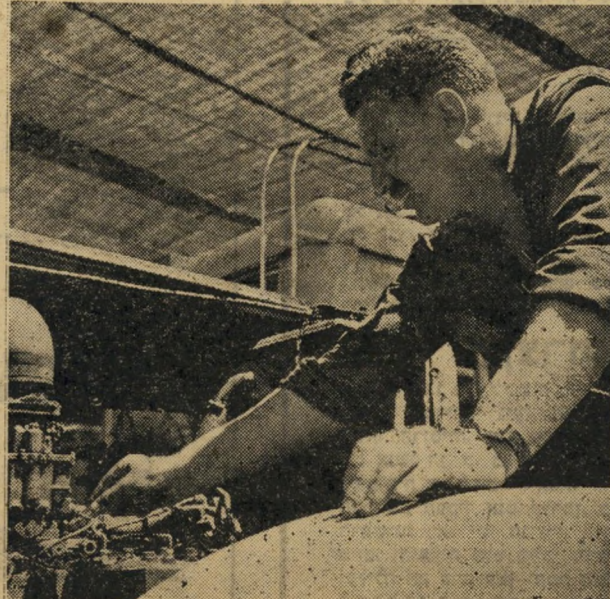
העולם הזה 871

13

המחזה הנשכח. הצפייה הממושכת לאוטובוס הבינ-עירוני (למעלה) פסקה אחר שהוכנסו לשירות המכונות החדשות, שחיסלו לחלוטין את הבעייה ששמה תור.

התחנה הגדולה. התחנה המרכזית בתל-אביב היא הגדולה בתחנות אגד. ממנה יוצאים, ביום בלתי פסק, יותר מ-1600 אוטובוסי אגד ליום, המובילים 100 אלף נוסעים, שרובם שכחו במעט לחלוטין את טעמו של התור. האוטובוסים הישירים יוצאים כל כמה דקות, האחרים לפי לוח זמנים קבוע טראש, אותו אפשר תמיד לבדוק בלשכת המודיעין המרכזית של אגד (למעלה, באמצע). כשנובר הלחץ, בימי חג או ערב שבת, מוצא מספר נוסף של אוטובוסים מן המוסכים, מספר עובדים דומה מן המשרדים ודואגים לכך שהתור לא יקום לתחייה.

הנקיין המתמיד. בשעות היום עובר כל אוטובוס, אחר כל נסיעה, תהליך ניקוי במתאטאים, מטליות וסי-לוני מים. בליטה הוא מוכנס למסך לניקוי כלים.
הבדיקה התקופתית. אחר 3000 שעות נסיעה עובר כל אוטובוס בדיקה יסודית באחד מ-14 מוסכי אגד, המפורזים בכל רחבי הארץ, על-ידי פועלים מומחים כבודק מנוע משה חיים שפירא (בתמונה למעלה).
המנה היומית. ב-15 תחנות ריכוז, ממגדל אשקלון עד פרדס חנה, זוכה כל אוטובוס במילוי דלק יומי, מחליף, בשעת הצורך, את צמיגיו הבלויים (למעלה) בחדשים.

הווי

אס' 11

בירושלים, הוומן עובר אורח לדין על שחצה את הכביש במקום הלא נכון, נתבקש להבא עמו את רשיון הנהיגה לסוג הרכב שלו, רגליים.

כוחות תחתונים

במאקיהיה, ניו-זילנד, נבהלו הדייגים המקומיים לראות את מחטי מצפניהם סוטים מן הצפון, גילו כי הסטייה נגרמה עקב השפעתם האנטי-מגנטית של סיבי הנגילון שבתחתוניהם.

הסת החי

בברלין, חוייבה הנהלת הדואר לשלם פי"ציים בסך עשר לירות לאדם שקנה זר פרחים וכרטיס רכבת כדי לבקר את אמו, אח"רי שהדואר המציא לו, בטעות, מברק על מות אביו שהיה נועד לאדם אחר.

אל תשלם יותר

בחפיה, עצר נהג ממחר ליד גן שזיפים, ביקש לקנות קילוגרם שזיפים, קיבל בב"קומס דו"ח על מהירות מופרזת מידי שו"טר תנועה שהתחפש לגנן.

כיבוש השממה

בכאר"שבע, שלח ארגון הסוחרים המ"קומי לחבריו הומונות למסיבת יום הולדתו החמישי של הארגון, נכשל בטעות דפוס שכיונה את הומונות לחברים העקרים במ"קום לחברים היקרים.

הצד השני של המטבע

בפתח-תקווה, עצרה חוליית שוטרים ב"שבת נהג מונית שהסיע את מכוניתו למעבר המיועד להולכי רגל, נדהמה לשמוע כי הנהג מסרב לחתום על הדו"ח מכיוון שאי"ננו כותב בשבת.

הכל יכול

בקלגורלי, אוסטרליה, נתקבצו בני שבט פפואני לריקוד קיבוצי לאילי הגשמים, נאלצו להפסיק באמצע כשהחלו יורדים עלי"הז מטרות עזו.

טיסת מכשולים

בלוד, מהרו נציגי המועדון התעופה ה"ישראלי, נפתח קומון וזאב בן-שנה, לה"גיע למטוס שהיה צריך להובילם לתחרות אליפות העולם בהססת דאונים מדניה, ניצ"לו מהתנגשות מכוניות, אחרו למטוסם, לא נלקחו על-ידי מטוס שני שכל מקומותיו היו תפוסים, נאלצו לחכות למטוס שלישי ש"המריא רק כעבור 12 שעות.

חוח ב'ן השוננים

במונמות, אנגליה, זכה אלוננו קונסל ב"פיצויים בסך 1592 ליש"ט מרוכב אופנוע שפגע בו, פגע בחוש הריח והטעם שלו, והביאו לסיכום עגום לפני השופט: "איננו יכול להריח יותר בבוקר את ריח רטיסי הטל על העשב או את ניחוח השושניב, איננו יודע אם יש סוכר בתה או אם הבירה טרייה."

חידון אוסיקלי

בתל"אביב, גנב אלמוני את הגיטרה של אחד ממנגני הלהקה הספרדית בקפה פילי, החזירה כעבור זמן קצר בליווי התנצלות כתובה: "לקחתי את הגיטרה בטעות, חשב"תי שהיא כינור!"

ואהבת לרעך כאוץ

בליו', בלגיה, ערכו אלף כלבים לבושי שחורים הפגנת רחוב נבחנית כמחאה על הוצאתם להורג של 13 כלבים שוטים ועשרה חתולים שוטים על "ידי פקחי העירייה."

דע את האויב!

בתל"אביב, נעצר התייר הבלגי וסוכן ג'נרל מוטורס, גאל ניקולס על-ידי גיידת משטרה, כשהוא נוסע במהירות של 145 קילומטר לשעה, השמיץ הסבר מקורי: "כשהתלשתי שעלי להציל את הפרסטיו"ה של חברת ג'נרל מוטורס ולהשיג את מכו"נית הפורד שעקפה אותי, לא ידעתי כי מש"טרת ישראל משתמשת במכוניות פורד!"

רבים אליך באו...

בירושלים, מונה ד"ר מיכאל לנדאו ל"ממונה על הכנסות המדינה ולנציב מס הכ"נסה בתוספת לתפקידיו כממונה על מסי העקיפה, בנהל מלחמת המדינה, מנהל מפעל הפיס וממונה על בול המדינה.

קולנוע

סרטים

חרם מכושפת

כשהיה קירק דאגלאס בארץ, ערך טיול בכפרים ערבים, חזר מאוכזב: "לא היו שם כל יפהויות במכנסים שקופים..." התלונן. הקהל האמריקאי חובב הפאטמות הצבעו"ניות נשאר להן נאמן, בא לראותן בכל סרט השונה מקודמו רק בשמו, ולעתים רחוקות גם בשחקניו.

אחד מאלה הוא סיפורי הרון-אל רשיור בעל הגלולה של הכליף-הוא-בעצם בחורי-טוב, המנוחל היה הווייר (אבל הכליף נהרג, ככל זאת) עד שבא זה, גבוה שחור ו"נאה, (רוק האדסון), הפר את הדממה המעי"קה של בדואר, התקומם, בשם הצדק, נגד הנוגש, וזה ללא נדנדו עפעף בלבה של בתו האדמונית (זה פוטוגני מאר, בצבעים) של הכליף, סיפר לורי, מוכן, שהוא לא קבל אותה מיד. בנו של הווייר היה צד מעוניין, בגלל סבות ברורות. הוא מסיים את חייו ה"רעים בדורקרב כארמון לעיניה של הנסיכה. רוק האדסון אינו צריך להיות גאה בנצ"חונותיו. כל קודמיו בסרטים מסוג זה, לתמו בחרבות פשוטות, סמכו על כוח זרועם, ואי"לו אצלו, זה לא היה קונץ — החרב שלו היתה מכושפת.

שכחה ברזילאית

אליסייה היתה אשה מצוינת, היא פתחה מעט מחתולים, היתה מקבלת לעתים התקפות של מרה שחורה — אך זה קורה בכל משפחה מכובדת ובמקרה של משהו — היא יכלה תמיד לפנות אל בעלה הרופא האוהב אותה מאד מאד, מכריז בכל שניה בדיקלום סא"טטי: "אני כה מאושר אתך..."

כדי להצדיק את קיומו של הסרט הבר"זילאי **כצבת היצרים** צריכה אליסיה (נינן סבילה): (א) לקבל באמצע הליכה ב"רחובותיה המרוצפים של ריו-דה-ז'נירו, מחלת שכתה, (ב) להעלם ולהחשב כמתה. (ג) ליהר"סך לרקניית בקברט מטוספק, שבין נענוע אחד לשני של אבריה מתחת לחגורה, היא נעשית סילגשם של שני גברים, (ד) להסתבר"מעט, (ה) להימצא על-ידי הבעלה-האוהב ול"הרפא כלי, כשהיא זורקת את כל הסיטו"מאחוריה.

מלורמה ברזילאית זו מצליחה להוכיח כי נינן סבילה, הכוכבת בעלת פני הסוס וכש"רון המחול המפוספק, היא בעלת כשרון משחקי דומה.

בדיחה עליונה

אם האמין לעלילת הסרט ההרפתקה בלב אטיה עמד כל הסנטגון האמריקאי על רגליו, כאשר נורש, בפקודה שעברה אלף ידיום, להעביר 60 אוכפים למדבר גובי בשביל ה"צי, שיחידה ממנו שהתה שם כדי לעסוק ב"תפסיות מונג'האוויר, בשביל פעולות הנחיתה במלחמת העולם השנייה.

סאם מאקהיל, מפקד היחידה (ריצ'רד הייד"מרק) מבטיח את האוכפים המוזרים למונגו"לים הנמצאים במדבר גובי, אם יעזרו לו ול"יחידתו להלחם ביפאנים. האוכפים מתקבלים, המונגולים שאין להם כל רצון להיות מופצ"צים מצטרי הענק היפאניות, מפקירים אותם. עם היחידה, המונה שבעה איש, מנסה לחזור בכוחות עצמה לים. הם הולכים, הולכים, הולכים בחולות כאילו יצאו לטיול של שבת אחר הצהריים.

הם אנשים עליונים, כנראה, כי בסרט אין כל רמז או חשד שהם עלולים להיות צמ"אים, נרגנים או נחשלים מן ההליכה המיגעית. את כל צרותיהם המתגלות לכבינה כפולה של המונגולים, שאינה אלא לטובתם, בסופו של דבר, הם מקבלים כבדיחה מוצלחת ש"נהגה הראשי ממנה הוא חידמרק המשחק לראשונה תפקיד של איש סימפטי, נכשל בכך לחלוטין.

בקצרה

אל תעזבני לנצח — קלרק גיבל, עתונאי אמריקאי נועז, מצליח להגניב את אשתו הרוסייה, ג'ין טירני, מתחת לחסמם של אנשי הנ"ק. ב. ד. גימסת הגלים — אסתר חיליאמס, מש"חקת את תפקיד אנט קלרמן, כוכבת המיים הראשונה מאז ישו הנוצרי, תוך שכשוך ב"מים, והופעות בלט מיימי מרהיבות. משחק ועלילה הם פרט קטן וחסר חשיבות. קרולין השו"בה — המשך קורותיה ואהבותיה של קרולין, גיבורת חזרי המשכב. מרסין קרול (לפני הניחוח הפלאסטי באסה).

את ה"יט-88 ולוטה" שמין Veveta

של הרוקה טבצניק מעדן את עור הפנים מוריד את הנמשים, כתמי שמש, ופצעני בגרות מבהיר את העור המפיק: ת"א, רח' המלך ג'ורגי 54

ברוך עס סמו"ל 36 להשיג בכך הארץ

למדו עברית אנגלית

בכית הספר המעולה לשפות קדימה בן יהודה 74 תל-אביב. בקבוצות קטנות בהדרכת מורים מדופלמים. קיימים קורסים למתחילים, למתקדמים ולמתלמדים בכל שעות הבקר והערב.

הורים! לתלמידי כתות ה, ו, ה, ח של בתי ספר יסודיים אנו מקיימים קורסים מיוחדים לאנגלית בשעות 4-5 4-5 3-4 אחה"צ. פרטים והרשמה 12-9 לפנה"צ 4-9 בערב (פרט ליום שני).

מהרגע הראשון...

נוחיות מוחלטת... שרות למופת... דיקנות... במטוסי DC6-B החדישים... המעולים... המהירים ביותר...

בכל יום שנישי

לוד - אתונה - ציריך / ג'ניבה

ניו-יורק — ריאוד ג'נירו — לונדון — פריס — אוסטריה — גרמניה וכ"ו

פנה אל משרד הנסיעות שלך

SWISSAIR

נציגות "סוויסאיר", תל-אביב רחוב אחד העם 28, טלפון 62167

לפני חצי הגמר

סאת יהודה נכא' שליח. העולם הזה לתחרות

נצחון אנגלי. אחר שורת כשלונות מחפירה זכו האנגלים סוף, סוף באחד המשחקים, נגד שווייץ, 2:0, למרות משחקם המשובח של המארחים, ביניהם בלט אנטנס (מס. 15) בהצגותיו האקרובטיות.

חתול ועכבר. ההונגרים לא לקחו את הגרמנים ברצינות, שחקן עמהם משחק החתול והעכבר, אחר השער הששי הודו הגרמנים במצב החלו מצויגים להטוטי מוקיונים כהעברת כדור בשכיבה ובישיבה.

למרות הנכונות והמתיחות למה שצפוי עוד להתחולל על מגרשיה הנאים של שווייץ, היתה לפחות תחרות אחת שעדיין אין פוסט קים כאן מלתארה על כל פרטיה. תחרות שי ארכה 120 דקות וכונתה על-ידי המומחים כי אהד המשחקים הגדולים שנערכו עד כה בתולדות הכדורגל. ברזיל, המדינה בא נוסד הכדורגל המודרני, רצוף הלהטוטים והשליטה המכסימלית שאנוש מסוגל לשלוט בכדור ה- עגלגל, עמדה מול ה-11 הידועים היטב של יוגוסלביה, אלה שנבאו להם הפסד בטוח מאחר שהוכיחו כמה משחקים חלשים בעת האחרונה ובנצחונם הבלתי משכנע על צר- פת (0:1) יומיים לפני כן.

המזל הגדול של 40 אלף הצופים, שבאו לחזות במאבק באיצטד המרהיב של ליוואן, היה שיוגוסלביה הציגה את משחקה הטוב ביותר עד היום וכטי שהצהירו השחקנים עצ- מם לאחר סיום המערכה המרטינית, היה זה מאמץ של 150%.

תופים וכלי הקשה. היה זה השופט אדוארד פילטס מסקוטלנד ששרק שריקת הפתיחה וסיימה כעבור 120 דקות * עמו ב- מבחן גדול: הוא רץ הנה ושוב מאות פע- מים במהירות שהיתה גדולה מדי לגבי גילו (50), נאלץ לכרוץ פעם מפאת התכווצות בשריר רגלו, לקבל טיפול על-ידי שופט קו בריטי אחר, ארטור אליס.

פולטס לא היה אשם בהתרועעות מעייפת זו. אשמים היו 22 שחקנים ש-עפו" ממש על המגרש הרחב. משך מחצית הדקה אמר שר היה לחזות בשלוש, ארבע התקטות חוד- רות מצד שני הצדדים והכדור נבעט במהר רות ובדיקנות למקום הרצוי. משך 45 הדקות הראשונות לא אירע דבר בתוך הרשתות של שני השערים. אלפי חסידיה של ברזיל הניפו דגלים ופתחו במוסיקה דרום אמריקאית בעוד רת תוכים וכלי הקשה אוסיינים.

מקהלות ואכזבה. ליוגוסלבים היה קהל מועט שצעק "כחולים!", "כחולים!", כצבע חולצותיהם הכחולות המסורתיות של אלי- ליהם. עד מהרה שבו את לב כולם, כולל ה- ברזילאים עצמם, במשחק הנהדר והיפה ובי- מלחמתם ללא ויתור על אף כדור.

זלסקו ("צ'יקו") צ'יקובסקי (33) הרץ ה- מהולל הפופולרי והותיק של יוגוסלביה היה עדיין "תוחח" גדול בתפקידו כרץ צדדי וקצר תשאיות מכל חלק הקהל. וכמו פרנץ פוש- קאש ההונגרי כונח גם נבחרת יוגוס- לביה בשמו: "צ'יקו" ושות'.

התופים הדרום אמריקאים, והמקהלות ש- נוהלו על-ידי מנצחים: "ברזיל!", "ברזיל!" פעלו ביתר שאת בדקה ה-24 של המחצית ה- שניה כאשר דידי הכניע את השוער הטוב בעולם, ולאדמייר ביארה, והשוהה את התו- צאה. ליותר משני השערים לא זכה הקהל. התיקו העלה אוטומטית את שתי הקבוצות לרבע הגמר, היוגוסלבים צהלו משמחה על ההישג. הברזילאים התאכזבו מעט, התאכזבו עוד יותר כאשר הוגרלו למשחק עם ההונגריה ברבע הגמר.

השתדלות והפתעה. 24 שעות לאחר מכן התנהל בכרן משחק חלש הרבה יותר בין אנגליה לשווייץ. בכל מחצית הצליחו בקושי האנגלים להבקיע שני שערים רגילים ולעלות לרבע הגמר בזכות 3 הנקודות שרכשו בסיבוב הראשון.

בבאזל, באותו פרק זמן, קרה מקרה מעציב לגבי אלפי הגרמנים שציפו להפתעה מצד קבוצתם על בחירי הכדורגלנים בעולם — ה- הונגרים. לאחר השתוללותם במשחק נגד תור- כיה (1:4) באה המהלומה הגדולה על ראשם ושערים. שמונה פעמים הובקע שערים על-ידי שחקני ההונגריה והשוער קיולה גרושיץ מצא הודמנות נוחה לשחק כדורגל עם חבריו: כאשר נפצע פרנץ פושקאש ברגלו יצא גרושיץ משערו, שיחק כקיצוני ימני, הרשה לגרמנים להבקיע את השער הריק שלוש פעמים תוך נדנדו יד מלגלג. הסביר עתונאי ההונגרי את הצעד הלא ספורטאי: "הגרמנים העמידו כמה שחקני מילואים ומכיוון שידעו שבין כה וכה כי יפסידו במערכה, שמרו את שחקניהם הטובים למשחק המכריע נגד התורכים, בתשובה לזה עשינו מהם צחוק המגיע להם."

ההונגרים בפעולה. מיאלי לנטוש ההונגרי (במכנסים הלבונית) הצליח למנוע את הכדור מיוסף פוסיפל הגרמני.

המלכה והתורכי. ראש נבחרת תורכיה, גושוק לפטר, מלכת היופי הגרמנית של אירופה, כריסטל שהק,

* לאחר שויון 1:1 ב-90 הדקות, הוארך המשחק בחוק ב-15 ו-15 דקות והתוצאה נשארה תיקו.

אני מבקשת את אלה הכותבים מכתיבים ואינם מקבלים תשובות, שלא לבוא אלי בטענות. זה מעיק לי מאד על הגשמה, היות ואיני יכולה לע"ש כלום בנידון — מדוע, איפה, תצערו אותי ?

דוקא

איש צעיר ששכח לציין פרטים אישיים אודותיו (871/271) לא שכה יחד עם זאת לחלק לי כמה מהמאות נעימות, כך תב שהוא מעוניין לקשור חברותיך עם נערה עד גיל 18. לדבריו אין הכרח ש"תהיה דווקא יפה, שלא תהיה דווקא מקר בלת בחברה, יכולה ורצויה דווקא כודרת, שתאכה קולנוע, ספרים ומוסיקה.

הבלתי מנוצחת

(871/272) היא בחורה כארום, המר כנה להתמודד במכתבים אפילו עם שני בחורים, בתנאי שלא יהיו למטה מגיל 20 ואף לא למעלה מ-24. עליהם להיות ירקנים טובים, כי היא אובדת, נוסף על כתיבת מכתבים, גם לרקוד הרבה, אופי חזק דרוש גם כן, (ונכמובן), חוש הומור מסופה, אהבת טיולים והרפתקאות. הם אינם מוכרחים להיות דוקא יפים ונכריים. אבל רצוי שיהיו מה שקוראים ב"לע"ז סימפטיים (מה היינו עושים בלי מלה זו?). אישיות תבעת זו היא בת 18, חובבת, מלאת חיים, מסתגלת לכל חברה, ויש לה אומץ לנסות כל דבר ש"אינה יודעת וברור כלל אינה נוהלת מפלה.

חוש הומור

(871/273) סבור שיש לו חוש הומור. ההוכחה? בכקשה:

- רות, רותי,
- אנא קשרי אותי,
- עם נערה חמודה,
- אשר בארץ נולדה,
- שתהא מעניינת,
- אך לא מעשנת,
- גיל לא בחוגר,
- רק עד שבעעשרה (17)
- שתהא נערה,
- על מסר ששים לא נעולה,
- וגם זה העיקר,
- בת שיחה יוצאת מהכלל.
- אין לי מה להוסיף עוד,
- עיניה רצוי תכולות,
- ובנוגע לשאר,
- נסאיר ליום המחר.

אבל תודו שגם לי יש חוש הומור.

אם יש להן דם...

שתי רמתגניות בנות עד 18, שיש להן דם להתכתב עם שני בחורים עליונים מי חברה סאלונית (871/274), תוכלנה לכי טוב על הכל פרט לפוליטיקה ופילוסופיה (האקוסטיקה כסאלון כנראה לא מספיק טובה בשביל דברים כאלה).

בעייה שני

צפור דרוו: — את השאלה אם את צריכה להמשיך לצאת אתי, אחי שהבי הדת לו שאינך אובדת אתו רק מחבבת, את צריכה, למעשה, להמשיך בפניו. זוהי בעייה אם להתרחק ממך, במקרה שנוי כחודש האהבה והבלתי מחויה, מכאיבה לו. לא הכוס צריכה לברוח מן השיכור.

האמן יום יבוא

בכרחם: — אתה מכירת אותי להיות בנאליה ולנחם אותך במלים: "האהבה האמיתית עור בוא תכואי". בנילך, בני, הערב סבעי. אם אקבל לירה על כל פעם שערך תתאבה, אוכל לצאת ברימום.

חצי בחור, בבקשה

תוח: — מה יש לך לראונו לעתיד, אם את אומרת שאת מסתפקת, לפי שעה לחלק את הכרד עם עוד נערה? נערה האהובה תלונת אין לה מה לראונו, היא תמיר המצא לעצמה חצאי חבר רים. אדוניים מסוב זה שמחיים תמיד לתת רק חצי מלבם. הקונץ האמיתי הוא לשי בוש לב שלם.

צרפת

נסיון גסי' 20

משך תשע שנים היתה צרפת נושא לבון, לצחוק ולזילזול. 19 ראשי-ממשלה באו בזה אחר זה, רכובים על גבי קואליציות שעמשי להתפרק בכל רגע, ושהונב שלהם ב"ראש והרגל השמאלית ברבל הימנית. האיש החולה של אירוסה" קראו לה הורים, כי רחמנות, וסיפרו בדיחות על עתונאי שצילצל בכל בוקר למשרד ראשי-הממשלה כדי לברר מי בעל-הבית המאושר משך היום.

השבוע באה מצרפת בשורה שהייתה גלים מסכיב לכדור הארץ. בכל מדינה בה טובים עיני החיים בים עבור של מפלגתיות מר"פ, פשת, הפיחה הבשורה תקוה חדשה בלבבות. האיש החולה מצא רופא.

הפוליטיקאים צחקו. מיאר מאגנס" פראנס, יהודי ספרדי בן 47 שגפיו המכוערים בולטים לא פחות מאשר פניה היסים של אשתו היהודיה-המצרית, שונת מכל הפולירטיקאים. טיים לעשבר בכוחות צרפת החפ"שית, אמר את כל הדברים שפוליטיקאי יפיק אינו אומר אותם. והוא חזר על דבריו האירוים משך תשע שנים. כל הפוליטיקאים הי פקחים צחקו קמנו.

ואמנם, כיצד יכלו דברים אלה לעורר הן מאגנס-פראנס אמר שהארץ פושטת את הי רגל. הוא אמר שהרדיפה הספסית אחרי פרסטיגיה הורסת את המדינה. הוא אמר שיש להתלכלך משדות-הקרב שאין בכוחה של צרפת לנצח בהם. הוא אמר שיש לעשות שלום, כמעט בכל מחיר, עם ויאטימן, ולתת חופש גדול יותר למארוקאים. הוא אמר שיש לאזן את התקציב, להחליף את שטרות-הכסף, להקפיד את החשבונות בבנק ולהפוס את הי ספסרים.

זה היה מצחק מאד. הכל ידעו כי אדם כזה אינו יכול להיות ראשי-ממשלה, כי כל המפלגות, המייצגות את כל חוגי-האינטרסים, יתנגדו לו.

התרופה המררה. משך תשע שנים נמ"שך המצב. ראשי-ממשלה באו והלכו. והי רקבון הלך והעמיק. לפתע החל ציר אחד בפרלמנט שם לב שמאגנס-פראנס צדק. אחרי הציר האחד בא שני, ואחריה, שלישי. האיש שאמר את האמת ולא ניסה לצוד קולות, החל מעורר תשומת לב.

ניסו לשחד אותו. ניסו לבחור בו, בתנאי שיתחר על כמה טיפות מן התרופה המרה. מאגנס-פראנס סירב. ניסו לדחות את המועד. אמרו שיקראו לו כשהכל יהיה אבוד, ואין תקוה אחרת. מאגנס-פראנס היה מוכן לחכות.

החודש הגיע המצב. האיש שלא עסק ב"תכסיתות, שלא ניסה להיות מיקת, נתגלה כאיש חכם. הפרלמנט המיואש פנה אליו ברגע האחרון, כטובע האוחז בקש. הוא השיג רוב עצום.

אולם מאגנס-פראנס אינו גבעול של קש. הוא הבטיח להשיג שלום בהודוסיין תוך חר"דש, להביא באותו זמן תכנית קיצונית ל"הבראת המשק. האדם החולה התחלחל. אך הוא ידע שזו התרופה האחרונה שנושאה לו. יתכן כי היהודי בעל התף העקום ישנה לא רק את מפת צרפת, אלא את מפת אירופה כולה.

גואטמלה

קרב בסרם

"האזינו לפקודתו של הנשיא ארבנו: אל תשפכו את דמם של אחים, בני גואטמלה! השאירו את הלחימה לחיילינו האמיצים!" הקשיבו לקול צבא-השיחרור האנט"קומר ניסתי! וכוחותינו נסוגו אתמול לאורך כל החזית. הפאשיסטים כבשו חזרה את זאקא"פאה..."

היו אלה שתי ידיעות שיגרניות שנגששו, השבוע, על גלי האתר. היתה להן רק תכונה משותפת אחת. שתיהן היו מזוישות.

המלחמה בארץ הקטנה ההמוריקה נמשכה בשיתוף מלפני שני דורות. רובים, מקלעים וסכינים מלאו את מקומם של הטאנקים ו"הבאוקות. אולם בשטח אחד היתה זאת המלחמה המודרנית ביותר בעולם. שני הצדדים השתמשו ברדיו בקנה-מידה גדול כדי להפיץ ידיעות כוזבות, לבלבל את היריב, לזרוע תדהמה ומבוכה.

על משקל. האיש החולה ליד הבוספוס"רוסי, כינוי שניתן לפני מלחמת העולם הי ראשונה לקיסרות העותומנית פושטת הי הרגל.

היה זה אוסיני למלחמה כולה. איש לא ידע בדיוק מה נעשה בארץ המותקפת — אם ניצחה הממשלה, כפי שטענו דובריה, או שניצח קאסטילו ארמו, מנהיג המרד, כפי שטען קאסטילו ארמו.

העריקים לא ערקו. אולם דבר אחד היה ברור: התכנית הגדולה של חברת הפרי האמריקאית (העולם הזה 870) לא התקדמה כשורה.

קולנוע המציג סרט ישן מלפני 30 שנה, חייב להתכונן לכך שהסרט ייקרע באמצע. למארגני "הממשלה" באמריקה המרכזית קרה בדיוק זאת. במקום התקוממות המונים נגד הממשלה, עריקה המונית של הצבא הסדיר ותמיכה נלהבת ממכסיקו עד ארגנטינה, קרה בדיוק ההפוך.

ההמונים, במידה שלא היו אינדיאנים אדרי שים שלא ידעו קרוא וכתוב, קיבלו לידיהם את נשק הממשלה, התכוננו לשחוט את הי פולשים — ואת העשירים הקרובים ביותר. הצבא נשאר נאמן למפקדו, הנשיא חקובו ארבנו, שהוא עצמו קצין סדיר בדרגת אלוף-משנה, חניך האקדמיה הצבאית המקומית ו"ידוע כנאמן לארצו.

קצין נאמן. גרוע מכל, ארצות אמריקה הדרומית לא מיהרו כלל להתלכד מסביב לדגל האמריקאי, נגד השלטון הקומוניסטי. הן לא האמינו, אפילו, שהוא קומוניסטי.

מתפטר חקובו ארבנו זה"פ

לדעתן אין ארבנו, בן ה"41, אלא קצין נאמן לארצו שהחלים לגרש את הנצלנים הזרים, לחלק את קרקעות ארצו לאיכרים ולדאוג ל"רפורמה חברתית המתקבלת על הדעת. אם יעלה בידי "היאנקייאמפריאליזם" לחסלו כך חשבו, מה יקרה מחר לכל מנהיג מתקדם אחר באמריקה?

השבוע עוד לא היה ברור מה תהיה תו"צאתה הסופית של הפלישה. הנשיא ארבנו התפטר, העביר את השלטון המלא לידי ה"רמטכ"ל של צבאו. יתכן והקצין ישיג פשרה, ירגיע את הרחוקות. אך דבר אחד כבר היה ברור — הצי-הסדיר המערבי חזל להיות מיצר של ארצות-הברית.

מכסיקו

אהבה אטומית

כשהגיע אלפונסו טאסדה לגיל 15 לקח עצמו את שילגשו הראשונה. תוך שנתיים ילדה לו לופיטה שפעתה החזה שני ילדים בלתי-חוקיים, ובת איובל. האוירה המש"פחתית לא מצאה חן בעיני אלפונסו וכשגיי לתת לעינו המשותטת את גופה החטוב של רקדנית-אורחת נטש את לופיטה ועבר לחיות עם אהבתו החדשה.

חיבתו של אלפונסו לרקדנית התקררה תוך שנים מספר, הוא עזבה ותור לזרועותיה הי ממתניות של לופיטה. אלה שוב לא יכלו להתחיק בו יותר מומן קצר ואו קם אלפונסו, השאיר את לופיטה באחוזותו בעיר הננטש ממפיקו ויצא למכסיקו סיטי, הבירה.

בכרך הגדול פגש אלפונסו ביפהפיה שחר"רת עיניים, מרינה לופאו. גם כאן חזרה היס"טוריית האהבה על עצמה. שני שנים ואר"בעה ילדים בלתי-חוקיים. יתר מאוחר נשק

אלפונסו את מרינה לשלום וחזר למפיקו לאהבתו הראשונה, לופיטה הנאמנה.

אשה חדשה. כשהגיע לגיל חמישים החליט אלפונסו כי הגיעה השעה לשאת אשה. הוא נטש את לופיטה בשלישית, התידד עם אלמנה צעירה בשם לוצינה אלבאראדו. אל"פונסו חיכה להולדת בנם הראשון, אחר נשא את לוצינה לאשה.

תוך זמן קצר נודע ללוצינה על אהבותיו הקודמות של אלפונסו ובהל צבא ילדיו. אחרי מריבה קצרה ולוהטת רחלה לוצינה למכ"סיקו סיטי כשאלפונסו בעיקבותיה. כמה מלות וימים של דבש השיבו את לוצינה ואת לבה לבעלה החוקי.

כדי להחליף את אחירת המריבות בטובה יותר יצאה משפתם טאסדה את ממפיקו סו"פית, עברה לגור למכסיקו סיטי. הפעם לא היה לבו של אלפונסו נתון לאהבים, הוא הוכה בשבץ, נפגע בשתיק חלקי. כמה מלות לוצינה בעי השתחוק פגע גם בושר האהבה של אלפונסו החליטה לא לכוזבו את זמנה, הכניסה אותו למחלקת העניים בבית-החולים העירוני וחזרה למפיקו.

בנקודה זאת התערבה איובל, בתו הבכירה של אלפונסו, והעבירה אותו לבית-חולים פרטי. העזרה אחרת לבוא. תוך כמה ימים מת אלפונסו מסיבות בלתי ידועות.

נשק חדש. איובל נקטה בצעדי נקם. היא הזכירה לכל כי לוצינה התייחסה תמיד באכ"ריות לאביה, הביעה את דעתה כי היא אר"עולה את אלפונסו כדי לנקום בו על בגידותיו עם נשים אחרות.

איובל הפעילה את התביעה הכללית, ש"הורתה להוציא את גופת אלפונסו מקברו שבעה חודשים אחר מותו. כשהוקרב מונה גייגר (מכשיר המגלה נוכחותם של יסודות רדיואקטיביים) לגופה הקיש נלהבות: הגו"פה הכילה מספיק אורניום (חומר הגלם של פצצת האטום) לחיסולם של עשרה אנשים.

לוצינה דחתה את האשמת הרצח של איובל כ"שגוענה של משוגעת", התייפחה לפני הי שופט-החוקר: "מה? אני הרעלתי את אל"פונסו בדבר פנטסטי כאורניום?"

איובל שרצתה לראות דם, לא זזה מעמד"תה, צרחה: "אני רוצה לראות את האשה הזאת נעשנת עבור מה שעשתה לאבי."

העיתונאים המכסיקאים שנכחו במשפט, הי עלול להמשך חודשים מאחר שנתגלה כי הי תביעה השאירה את הגופה פעמים רבות ל"לא השגחה, לא דאגו במיוחד ללוצינה אל"באראדו. הם דאגו הרבה יותר לעצמם. העיר אחד מהם בעצבות: "אפילו אם היא חמה מפשע, הרי נתגלה עכשיו לנשים נשק חדש לאיים בו על בעליהן הבורגנים!"

כדור הארץ

גדר המחרת

חושבי עיר האסום הראשונה באר"צות-הברית, לוס אלאמוס. הקימו תנועת מחאה נגד כוונתה של הוועדה לאנרגיה אטומית לפרק את הגדרות המקיפות את העיר, עם הסרת מעטה הסודיות הבטחוני מעליה. נימוקם: הגדר מנעה את כניסתם של שודדים, תיירים וקרובי-משפחה בל"תי-רצויים לעיר.

שירות הידיעות של בנות הברית במערב-גרמניה גילה כי כרגע פועלים במ"דינה 125 ארגונים חשאיים, ביניהם 24 ארגוני מחתרת נאציים ו"101 ארגונים קומוניסטיים. ע"תוני המחתרת הגיעו לת"פוצה כללית של למעלה ממיליון טפסיב. השבוע החליטה ממשלת מערב-גרמניה להתערב, הזמינה את סקוטלנד-ירד הבריטי להכנס לפעולה.

בארצות-הברית הוחל בשוקם של לחם וזוגות אפויים-מראש בתוך קופסות שימורים, יקרים אך במעט מלחם רגיל, שאפשר לאוכלם אדם לאחר אפייחם.

שלטונות ה"בא הרפטיה שהביאו ארבעים גמלים למצעד פריסאי, לא ידעו כיצד להפטר מהם, הציעו אותם, לבסוף, למכירה לציבור, תוך הסבר מקיף על סיבו העדין בשר הגמל.

לשכת הספר הסובייטי גילתה השבוע במוסקבה כי מאו המהפכה הוצאו לאור בבירית המוצעות 1.153.000 ספרים ב"16 ביליון טפסיב, מהם 962 מיליון בשנה ה"באחרונה בלבד.

המסע האחרון

מאת אקיס האצ'ואנאטו יוון

הניחה את ידה על מצחי
"ההוטב לך?"

"היכן היער?" שאלתי.

"הרגע", לחשה, "היער נשאר מאחורינו."

"אבל כיצד הגענו לכאן?"

"נשאתי אותך על גבי. אבא נשא את רווי. היית אפוף קדחת. קראת לאמא. ההוטב לך?"

התרוממתי וחיבקתי אותה בזרועותי. מובן מאליו שהוטב לי. הרי ליבה הלם לצד ליבי ונסך בי אומץ. הייתי רעב מאד. אבל החלטתי שלא לומר לה זאת.

השמש חייכה אלינו. החזרתי לה חיוך. רווי נעורה משנתה ואורורה מיהרה לגשת אליה.

"רוצה משהו?" שאלה.

הילדה לא השיבה. היא הביטה בי ובאורורה כאילו ראתה אתנו בפעם הראשונה. רציתי לגשת אליה, כאשר שמעתי את קולה המפוחך של אורורה:

"דם!"

גרעדתי.

"דם!" אמרה אחותי, "אבא..."

אותה שעה ראיתי זאת. ראיתי את הדם הקיולח מפי אבינו השקוע בתרדמה. פניו היו שלוחים. דומה היה כי הוא שכח את הכפר הבודד. את אמא ואת הלילה ביער. שוליות הדם אשר על הקרקע הלכה וגדלה.

"אבא", לחשה אורורה ונגעה בידו.

אבא לא השיב.

"אבא!" זעקה רווי

עיני אבינו נפקחו לאיטן. הן היו מלאות כאב חרישי. הוא ניסה להתרומם. אולם פרץ דם חדש אילץ אותו לשוב ולהשתרע על הארץ.

"אחתי את המועד", לחש בחיוך מר.

הוא סקר אותי ואת אורורה. אחר הושיט את ידו וליטף את שערה הזהוב של רווי.

"קירה", אמר רכות, "לא הצלחתי להחזיק מעמד."

עיני מלאו דמעות. עצמתי אותן לרגע קל, וכאשר שבת ופקחתי ראיתי את אבא מוטל בלי נוע ועיניו עצומות.

"אבא!" זעקתי. אחותי בידו, טלטלתי אותו. אולם הוא לא הסיף לדבר עוד.

אורורה נשתנתה לחלוטין. מעיין כוחה דלל. עיניה נעצמו ושפתיה רטטו.

היא הדפה את רווי הצידה. אחר נפלה על גופת אבינו האהוב ופרצה בבכי מר.

גונגו היה ללא גבול. הוא יקד כלהבה אדירה, וכל הדמעות שבעולם לא היו יכולות לכבותו. הוא התנשא עד לשחקים, אחר צנח והעיק על ליבנו בכל כובדו.

לחצתי את ידה של רווי. מה יהא בסופנו?

"מה נעשה עתה?" נאנקה אורורה. —
היא קמה ממקומה. עיניה נראו בצפורים קצוצות-כנפיים. "מה יהיה בס פנו?" שאלה ביאוש.

אילו רק יכולנו להשיב על שאלתה. השמש כבר שקעה. לא יכולנו לחשוב.

עורב קרקר מעל לראשינו. ברק פיוז במרחק, ובעקבותיו בא הרעם. דומה היה כי ההרים נתרסקו לגזרים וקץ העולם הגיע. אורורה נשכה את שפתיה, התבוננה על סביבותיה ויצעה קדימה. הברק נצנץ שנית, ורווי נפחדה.

או — — — רורה!"

אורורה באה במרוצה, חלפה על פנינו ונעלמה באפילה. מה היא מפשטת?

"אהוי!"

שמענו אתה זועקת. העננים לא נענו. מדוע?

"אהוי!"

הקיל רטט ונאלם. לא עיניו, וכאשר קרבה אורורה אלינו פרצנו בבכי.

הברק נצנץ שנית — הפעם בקרבת מקום. אחותנו הבכירה קצצה ממקומה. בקרבתנו ניצב שיח. כרתנו מענפיו וכסינו את גופת אבא. הגשם הגיע עדיין. הברקים קרעו את הרקיע לגזרים. הרעב הלם בליבותינו. אחזנו זה בידו זו ויצאנו לדרך הארוכה והאפילה. רק רווי הסבה את ראשה והזהוב לאחור ושלחה מבט אחרון בגופה המכוסה למחצה... מבט אחרון.

נו הולכים. הולכים ושותקים. אין אנו יודעים את מטרתנו. — ואין אנו רוצים לדעת אותה. אוצר הדמעות דלל. בגדינו מכוסים דם קרוש. אין אנו יודעים אם דם אבינו הוא, אי דם אמנו, או דם לבנו הפצוע.

נתאלאתי פחד לחצתי את יד אני והאשכתי בדרכי בצעדים אהירים

הוא הלך בעקבותינו. האפילה גדלה.

החשתי את צערי. אין ספק שאל וים זנח אותנו.

פרצתי במרוצה. האחרים רצו בעקבותי.

יצור מסתורי הליל בתוך היער. נפלתי.

אבא נפל לצירי. נשימתי פרפרה כציפור שנלכדה.

העצים הגבוהים הסתירו מעינינו את הרקיע. טיפות הגשם הראשונות הפתיעו אותנו.

"היורד גשם?" לחשנו. "כן", השיבו לנו נועי העצים הענקיים.

היה זה גשם קל. הטיפות צנחו לאיטן מבעד לענפים ונספגו באויר ובאדמה. ביער נשתררה דממה. עשינו את דרכנו בינות לעצים הדוממים.

"אבא!" זעקתי לפתע. משק הגשם נדם. העצים שלחו בנו את מבטם. לבי הלם נמרצות. אבא רץ אלי ביאוש. כבשתי את פני בכפות ידי ולחשתי:

"אבא, אני ירא!"

הוא חיבקני בזרועותיו והתאמץ לחייך. המשכנו בדרכנו. הגשם נחתך. פתע הבקיע קולה הרם של רווי את דממת היער:

"אני רעבה!"

נפנית אליה. "אני רעבה!" שבה וקראה הילדה. אורורה שלחה מבט מלא יאוש. עיניה התכולות הפכו עמומות.

"נעבור עוד ככרת דרך", אמר אבא צרודות, "רק עוד ככרת דרך."

"עד מתי, אבא, עד מתי?" אמרה אורורה בקול רווי דמעות.

עד מתי? שאלתי את עצמי. המשתרע יער זה עד קצה העולם? האם לא ייגמר גשם זה עד סוף כל הדורות? גם אני הייתי רעב. דומה היה כי עדת תולעים מכוסמת בקרבי.

"אני רעב". אמרתי ונעצתי תחת. "ומה בכך?" קרא אבא. "גם אני רעב. גם אני עייף. אולם אנו מוכרחים לעבור עוד ככרת דרך. אולי..."

שיעול יבש בא והפסיק את דבריו. פניו החווירו כסיד. הגשם התגבר. שלחתי מבט ברווי. שערה הלח היה דבוק אל פניה. והיא לחשה ללא הרף: "אני רעבה! אני רעבה!"

שפתיה של אורורה היו הדוקות. חזה הקטן נע ושמתלה היתה דבוקה אל גופה. היא שלחה מבט באבא והוא הרכין את ראשו.

"איני יודע מה עלינו לעשות", אמר. התבוננתי על סביבותי. הערב רד. העצים הפכו גבוהים יותר, וצמרותיהם נעלמו ברקיע. הצפורים לא צייצו לברכנו בליל מנוחה. רק טפות הגשם נצצו מסביב כעיניים קטנות ומרושעות.

נתמלאתי פחד. לחצתי את ידו של אבי והמשכתי בדרכי בצעדים מהירים. הוא הלך בעקבותי כשהוא משתעל ללא הרף. רווי ואורורה נגדרו בעקבותינו. האפילה גדלה. החשתי את צעדי. אין ספק שאלוהים זנח אותנו. פרצתי במרוצה. האחרים רצו בעקבותי. יצור מסתורי הליל בתוך היער. דומה היה כי העצים צוחקים למשבתנו. נפלתי. אבא נפל לצירי. נשימתי פרפרה כציפור שנלכדה. עצמתי את עיני והאפילה אפפה אותי מעברים.

אשר שבת ופקחתי את עיני, שלחה השמש את אורה הקלוש ממרומים, אורורה השיבה לצירי. אבא ורווי היו שקועים בתרדמה עמוקה.

"היכן אנו?" שאלתי בתמהון.

אחתי השקיפה על המישור הענקי המשתרע לפנינו. אחר

רוי הקטנה המשיכה לבכות גם לאחר שחצינו את הנהר. רגליה הקטנות היו פצועות מן הדרך, ודמה נסף על גבי האבנים. משהו חנק בגרוני. המסע הארוך, מימיו הקפואים של הנהר, הרקיע המעונן — כל זה היה כאין וכאפס לעומת דמעות אחותנו הקטנה.

התבוננתי באבינו המפסיע דומם. סקרתי את שפתיה ה־ הדוקות של אחותנו הבכורה, אורורה. הם לא שמו לב לרווי. צעדנו במהירות — כנרדפים. רציתי להראות להם את הדמעות ונשפתי הדם רציתי לשאול אותם מדוע עזבו את כפי רגו. אולם לא היה בי כוח לעשות זאת.

פתע זכרתי את אמא. הייתי בטוח כי אבא ואורורה חושבים רק על דבר אחד: אמא איננה איתנו! כן, היא נרצחה לנגד עינינו, ליד האח העיומת.

עתה זכרתי הכל. זכרתי את הלילה, את האש אשר אכלה את כפרנו, את זעקות האימים ואת שוליות הדם על מרצפת הרחוב. הזעקות העירו אותנו משנתנו. אמא נגשה אלי ואל רווי וחיבקה אותנו בזרועותיה. אורורה ואבינו החולה לא נמצאו בבית. רווי שאלה:

"מדוע אין אבא ואורורה איתנו?"

"אין הם רוצים להיתפס". לחשה אמא.

"להיתפס? עלידי מי?"

אמא נשכה את שפתיה ושתקה. בעיניה חלף ברק מזור. פתע נפתחה הדלת ובפתח הופיעה דמות ענקית. בחדר נשתררה צינה. ליבי פעם באימה.

"היכן בעלך?"

"אינן רוצה לדבר?"

אמא לא אמרה דבר.

כבשתי את פני בחיקה החמים. אולם יד של פלדה אחזה בי ובאחתי והדפה אותנו לקרן זוית. סכין הונפה כלהבת אש ונגעצה בחזה האהוב עלינו. הדם קלח פלגים פלגים, והעיניים אשר השיגחו עלינו משך זמן כה רב נעצמו לנצח.

דליקה השתוללה בכל עווה. הלהבות האדומות נראו כ־כפיות העומדים לבלענו. איש לא בא לעזרתנו. רק גופתה של אמא היתה מוטלת שם בתוך שוליות דם נוצצת.

אותה שעה פרצה רווי בבכי. אחזתי בה ורצתי החוצה. הרחובות היו מלאים דם, זעקות, צללים אפלים ולהבות אש.

"אורורה!" זעקתי, "אורורה!"

רווי בכתה. במורד הדרך שטף זרם של נוזל כהה. דם או מים?

"אורורה!"

גרוני יבש וליבי התרוקן מכל. אבא נעלם אף הוא.

"אורורה!"

פתע הופיע אורורה מאישישם. שערה היה פרוע. היא חיבקה אותנו בזרועותיה ונשקה לנו.

"לכו אל הבאר וחקו לי שם."

נצמתי אל שולי שמלתה.

"אורורה! הם רצחו את אמא!"

פיה נפער לרווחה. היא פנתה משם והלאה וזינקה אל תוך האש.

רצנו לעבר הבאר. הלילה נקרע לגורים, ושרידי צללמי רדפו אחרינו כשוי שחת. האדמה היתה קשה. האבנים פצעו את רגלינו. פתע נזכרתי באבא. הוא הירבה לאחרונה להש תעל ולירוק דם. לאן נעלם אבא? כוחותי כלו, וכאשר הגענו אל הבאר, חיבקתי את רווי ורצתי בבכי מר.

איני יודע כמה זה נמשך. אני יודע רק שרווי בוכה עדיין. איררה ואבא נמצאים איתנו. צלחנו את הנהר. האם אנו בוכים רק מפני שהשארנו את אמא בכפר?

הדרך היתה ארוכה וקפואה. הרקיע היה מעונן. ההרים — אשר צפו עלי ימי ילדותנו כבר נשארו מאחורינו. לא נפנינו לעברם. קרוב לוודאי שהם סיפרו זה לזה על סבלנו הגדול בליל אמש. ואפשר שהם חשבו כי לא נזכה עוד לשוב ולראותם.

"אני עייפה", אמרה אורורה וישבה על הארץ. ישבנו כולנו. עיני אורורה צפו למרחקים. רציתי לשאול אותה על ליל אמש. מה אירע? מדוע הועלה כפרנו באש? מדוע נרצחה אמא? הרי לא עשינו רעה לאיש. רווי ואני שיחקנו מתחת לעץ הגדול. אהבנו את אלוהים ואת ההרים שלנו. מדוע זה מלאו רחובות כפרנו אש, דם וזעקות אימים? העננים מעיקים עלי. אבא משתעל ונאנק. הוא מרעיד מקורי. עיניה של רווי עצומות.

"הנעבור מרחק רב?" אני שואל את אורורה. אורורה שותקת. עיניה צופות למרחקים. שערה נופל על פניה בקיפוצות וזהובות.

חתי הגענו ליער עצי התירזה? קשה להשיב על כך. זלכנו דומם. שמענו רק קול פיצוח הענפים היבשים מתחת לרגלינו. נסינו לשכוח הכל. אפילו את החיים עצמם.

המוזר יותר בעולם

את רובם ריפלי

הגרמנית טונגרמניה, בה קוראים הכוזרים לאהובתם, "צילי פעמוני בוקר יום הראשון".

האשה קלת הדעת ביותר בעולם

עוד לפני תקופת הוליבוד לא התמידה כל אשה אצל בעלה הראשון. הוכחה חותכת לכך, נתנה אדריאן קיו מהעיר הבלגית בריז' ששינתה את דעתה פעם לכל 12 ימים. משך

23 שנים התארסה 652 פעמים וניסת אה, לא פחות ולא יותר, מאשר ל-53 גברים שונים.

הקול האלוהי

יוסף היידן לא היה סתם קומפוזיטור. ההוכחה היא ביצירתו הקטנה "הקול", הווי הרמוניה, אלוהי ו"טנה גברים שונים.

שאפשר לנגנו אחורה וקדימה, בין שמתחילים מראשיתו, מסופו או ממצעיתו, ותמיד בליווי המתאים.

הגנרל המוזר בעולם

אחר שנתאכזה באהבה החליטה ד"ר גיימס בארי מאדינבורג, סקוטלנד, להתחפש לגבר ולמצוא את נחמה בצבא. משך 52 שנה (1813-1865) עברה את כל דרגות הפיסוד עד שהגיעה לדרגת גנרל (אלוף) ב"חיל הרפואה".

הגנרל האשה היתה אדומת שער, בעלת זוג סוער והצליחה מאד בדיקרב ורק אחר מותה נתגלה מינה ה"נכון, שלא היה ידוע אפילו למשרתה הנאמן.

גלגולו של שטון

הטוראי האמריקאי ארתור לסטר שנפל בשבי הגרמני בצפון אפריקה בשנת 1942, הצטער מאד על שטון היד שנלקח ממנו עליידי שובתו. אך כעבור שנתיים, הצטער אותו גרמני מאד שנפל בשבי האמריקאי, כי הוא איבד את שטון היד שלקח פעם משבוי אמריקאי. הוא לא ידע כמובן, ששובתו האמריקאי שלקח לעצמו את השטון היה אחיו של ארתור לסטר.

השופט האכזרי ביותר בעולם

אם כי הוא חי לפני שלוש מאות שנה טרם פוג זכרו של השופט בנ"דיקט קרפפוג מלבס של אנשי עיר, לייפציג הגרמנית. משך 46 שנים שיפוטו דן למות 30 אלף איש, מתם 20 אלף נשים באשמת כישוף.

השופט האכזרי נזכר בכל תלייה ודאג לכך כי עכבר גול וכלב מת ייקברו יחד עם כל תלוי, כדי להע"גישו גם בעולם הבא.

כנו, הובא אחד מלקוחותיו של עורך-הדין מייטר ברנרד לדין, באשמה ש"סייע למהפכנים, והיה צפוי לדין מוות. כדי להצילו מדין זה, צויה עורר-הדין על אשתו של הנאשם ל"עשות הכל כדי להגיע עד מלך צרפת בכבודו ובעצמו ולבקש רחמים על בעלה. כדי לתת לה שהות מספיקת לבצע זאת, נשא עורך-הדין בבית-המשפט נאום שנמשך חמשה ימים וחמשה לילות רצופים. ואמנם המ"שמה עלתה יפה ומיד לכשהגיעה לבית-הדין הידועה כי המלך חנן את הנאשם סיים ברנרד את נאומיו, ש"הוא הנאום הממושך ביותר הידוע בהסטוריה.

הגמד הזעיר ביותר בהיס"ת

הגמד הזעיר ביותר הידוע בהיס"ת

אלוף האכילה

אדיקו נילוס, תושב העיר האמריקאית דטרויט נחשב עד כה לאלוף האכילה העולמי. אדיקו, שגובהו מטר ו"80 ומשקלו 101 קילוגרם, פועל מסילות-ברזל על פי מקצועו, מסוגל לאכול 60 אימצות בשר גדולות

רוברט לריי ריפלי היה עתונאי אמריקאי שהחליט ליצור מדרוז הרש לקוראי העיתונים. היה זה המדרוז "האמן או אל תאמין" בו סיפר את הדברים המוזרים ביותר בעולם. והצליח להוכיח את אמיתותם בכל מקרה. הוא זכה לפרסום בינלאומי כשהוכיח בשנת 1929 כי צירלס לינדברג לא היה הראשון שעבר את האוקיינוס האטלנטי בטיסה ללא-הפסקה. קדמו לו 66 אנשים — 64 בשני צפלינים ו-2 במטוס. לינדברג היה הראשון שעבר את האוקיינוס בטיסת יחיד.

ריפליי שעבד 12 עד 15 שעות ליום באיפוף עובדותיו המוזרות. עבר 201 ארצות לשם אימותן (ביניהן: חצי האי-סיני, כדי למצוא את הסנה הכוער באש ואינו מאובל), וזה שמדרוז יזופע ב-326 עיתונים, ב-38 ארצות וזכ"לשוניות. עובדותיו כונסו בסדרות סרטים, תסכיתי רדיו וספרים, שהשלישי בהם יצא לאור החודש. חמש שנים אחר מות ריפליי. העובדות הלוקחות מספר זה כונסו על-ידי עוזריו של ריפליי המומשיכים בפרסום מדרוז, חותמים בשמו ומוכנים, כמוהו, לאמת כל עובדה, אם יפנו אליהם לפי הכתיבת: Believe It Or Not Inc. New-York N.Y. U.S.A.

בזאת אחר זאת ולקנה את הסעודה ב"25 עוגות שזיפים ותות"שדה. או"לם גם ללא התחרות אין הוא מסתפק במועט. שלוש ארוחותיו היומיות ב"ללות 45 נתחי בשר חזיר, 60 אומ"צות בשר, עקרה של הפוחי אדמה צלויים, 10 ספלי קפה שחור, 100 בקבוקי בירה ומשקאות קרים ו"50 פשטידות.

חזירים מרובעים

תושבי העיר טראפאקה שבצ'ילי המציאו דרך חדשה לפסס חזירים וקלגיע לתוצאות המכסימליות. הם מכניסים את החזיר בעודו צעיר ל"גנון אדום על עור זרועותיה, רג"ליה או כתפיה. לאחר ששאלוה את השאלה היה עליה לרכז במשך זקות אחדות את כל כוח רצונה, ולאחר מכן היתה התשובה מופיעה באותיות ברורות על פני המקום הרצוי לה והיתה נעלמת שנית לאחר כמה ד"קות נוספות, מבלי להשאיר עקבות.

תוך תיבת עץ ומזינים אותו בשפע, מבלי שיוכל כמעט לנוע ממקומו ול"הנציא באופן זה את האנרגיה ה"מוענקת לו ע"י המזון. החזירים ה"מתפטמים מקבלים על"י כך את הצורה המרובעת של התיבה שהם שוכנים בתוכה.

צליל פעמוני הבוקר

שלמה השוחה את שולמית בשיר השירים לשושנה. עובדה זאת היתה ידועה גם לריפלי שברר את מבהר ההשוואות של בני עמים אחרים: ה"צרפת" קורא לאהובתו, "גורי הקטין" הערבי — "מלפפון", הטיבאטאי — "חזירונת קטנה" והסרבי — "אריבה" חביב שלי. כל זה חלש מאד בהש"ח ואת לכינוי החיבה המקובל בעיר

טוריה של המין האנושי הוא אלפ"וס, אשר שמש בימי שלטונם של היהודים במצרים כגמד החצר של מושל אלכסנדריה, זאמבליקום. גובהו של אלפיוס לא עלה על 45 ס"מ. כאשר התחצף פעם יתר על המידה דן או"תו אדוניו למאסר ולצורך זה הכ"גיס אותו לכלוב של תוכי.

כתיבה על גבי העור

אניטה פרילון, תושבת הכפר אבויז שבצרפת, היתה מסוגלת בהיותה בת 12, לענות על כל שאלה ששאל"לה על"י אותיות שהיו מופיעות בגוון אדום על עור זרועותיה, רג"ליה או כתפיה. לאחר ששאלוה את השאלה היה עליה לרכז במשך זקות אחדות את כל כוח רצונה, ולאחר מכן היתה התשובה מופיעה באותיות ברורות על פני המקום הרצוי לה והיתה נעלמת שנית לאחר כמה ד"קות נוספות, מבלי להשאיר עקבות.

אלוף הדיבור

לאחר המהפכה הצרפתית, כאשר הוחזר משטר המלוכה בצרפת על

מוזך על שבט דאהומיי. הוא אב ל"902 ילדים, אשר 60 מהם משמשים כמלכים לשבטים זעירים באפריקה ו"220 מהם משמשים כמנקי רחובות. שיא טלישי מוחזק בידי השולטן מוסטפה השלישי, אשר מלך על תור"כיה משנת 1771 עד שנת 1774. מס"פר בניו לא עלה אמנם על 582, אך כולם היו בניו זכרים נאמנים לא נוקדה לו בת.

הגשם האתוק

המן שירד על בני ישראל במדבר לא היה יחידי כמונו בהיסטוריה. בשנת 1857 ירד באזור נפה שבקלי"פורניה מטר מתוק כסוכריות. מי"מיו הכילו ריכוז גדול של סוכר ו"כשהתייבשו על פני האדמה היה טעמם כטעם הסוכריות הנמכרות ב"חנויות.

האהבה הלוהטת ביותר בעולם

קרל ויקלס, הברון פון המובול"

האקרה השפל ביותר בעולם

מבין האנשים העומדים בראש מ"ינות שגן חברות באוי"מ ישנו רק אחד ויחיד אשר מעולם לא צולט ואשר מעולם לא התפרסמה תמונתו. המדובר הוא באימאס יחיא, מלך תי"מן עד שנת 1948. האימאס האמין כי ברגע שיצולם ותמונתו תפורסם

ברבים — ימות מוות פתאומי. משום כך העדיף להעלות גרדוס את כל מי שינסה לצלמו.

יום אחד החליט צייר איטלקי ל"הערים על המלך המחזק באמונת תפלות, שוחח עם האימאס משך שעה תמימה וחרט בזכרונו את קוי דמותו. לכשיצא משל פניו, צייר את האימאס גל פי הזכרון ותמונתו של האימאס בן ה"82 נדפסה ב"20 בפר"דואר 1948 בשרשרת העיתונים הא"מריקאיים המדפיסים את טורו של ריפלי. באותו יום עצמו, בשעה מ"אחרת יותר, הגיעה ידיעה כי ה"אימאס, ששמו המלא יחיא חמיד אל"דין, נרצח בתיומן, יחד עם של"שה מתוך 16 בניו ועם יועצו הרא"שי. החישוב העלה כי מעשה הרצח ארע בה בשעה שהעיתונים אשר בהן נדפס ציורו של האימאס הגיעו ל"דוכני העיתונים ברחבי ארצות-הברית.

חלב שחור כדיו

"לבן כחלב" — זוהי מליצה מקי"בלת, הבאה לחאר את הדברים הלב"נים ביותר. אולם פרה בשם "מולי" שהיתה שייכת לרופרט הנסבורו, תושב העיר האמריקאית ציליטוט, החלה לתת ב"1891 חלב שחור כ"דיו. החלב לא גרם כל נזק לשוותיה, ועשו ממנו גם חמאה שלמראת עין היתה דומה לגוש פחם. ה"אימאס ש"בדקו את החלב לא הצליחו לגלות מה גרם לצבעו השחור.

האב השורה ביותר בעולם

לפי המסורת היה שלמה המלך בעלן של אלף נשים. מספר זה רחוק

מאד מהשיא העולמי: מושי"די מלך השבט בודקיי אשר בקוננו הבלגית, היה נשוי למספר כה רב של נשים עד כי מעולם לא נתגלה מספרן ה"מדויק. אולם עדי ראייה סבורים כי מספרן עלה ל"5000. שיא זה גרם למושי"די להחזיק בשיא נוסף: ב"מספר ילדיו. לפי ספירה מדויקת של ממשלת בלגיה הגיע מספרם ל"910. המלך מושי"די סיים את חייו על עץ התלייה, לאחר שהואשם על"י הממשלה הבלגית ברצח 27 מ"נשיו.

המחזיק במקום השני במספר בניו אף הוא מלך אפריקאי, בנהאזין ה"